Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. I. No 120228/932

No. 30 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Demonul pampasului

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI"

1) Alexandrescu Lucreția (Loco) ; 2) Alaci Victor (Timișoara) ; 3) Avrămescu Neculai (Ploești) ; 4) Andreescu I. Ionel (Fetești-Ialomița) ; 5) Alexandrescu Dumitru (Loco) ; 6) Atanasiu V. Cristian (Loco) ; 7) Ambruș Romulus (Timișoara) ; 8) Augustin Barbu (Satu-Mare) ; 9) Asănăchescu Traian (Constanța) ; 10) Andreescu G. Ioan (Ploești) ; 11) Anastasescu T. Petre Ică (Pitești) ; 12) Andreescu Dumitru (Loco) ; 13) Anastasiu T. Victoria (Loco) ; 14) Angelescu Ion (Loco) ; 15) Angelescu V. (Petroșani-Prahova) ; 16 Alecu D. Nicolae (T.-Măgurele) ; 17) Adreescu Paul (Ploești) ; 18) Ardeleanu D. Dumitru (Botoșani) ; 19) Anton D. Alexandru (Botoșani) ; 20) Arsene Stelian (Loco) ; 21) Amira Florin (Buzău) ; 22) Albescu Sorin (Timișoara) ; 23) Alexandrescu Ioan (Chițorani-Prahova) ; 24) Alexe Eugen (Cahul) ; 25) Antoniu Alexandru (Bălți) ; 26) Anastasescu D. Dumitru (R.-Sărat) ; 27) Alexiu Marius (Sibiu) ; 28) Argentaru R. Tita (Cernăuți) ; 29) Alexandrescu S. Paul (Botoșani) ; 30) Alexandrescu Zaharia (Galați) ; 31) Aramă Constantin (Loco) ; 32) Albulescu Mișu (Loco) ; 33) Alexandru Ionel (Buzău) ; 34) Alistar Neculai (Hârlău) ; 35) Amărăscu Aurora (Craiova) ; 36) Arion Alexandru (Brăila) ; 37) Almășan Bella (Săliște-Sibiu) ; 38) Alexandrescu Gh. Radu (Călărași-Ialomița) ; 39) Aldea M. Neculae (Tulcea) ; 40) Atanasiu D. Stelian (C.-Lung Muscel) ; 41) Andrei N. Iuliana (Loco) ; 42) Alexandrescu C. Nicolae (Loco) ; 43) Arsenescu Vintilă (Constanța) ; 44) Adreescu Mihai (Loco) ; 45) Anghel St. Ștefan (Loco) ; 46) Andreescu D. Mircea (Loco) ; 47) Alexandrescu George (Chișinău) ; 48) Antonescu Mioara (Ploești) ; 49) Alexandrescu M. Barbu (R.-Sărat) ; 50) Atanasiu Lăpădat (Săliște-Sibiu) ; 51) Alexandrescu J. (R.-Sărat) ; 52) Ardeleanu Gheorghe (Brașov) ; 53) Alexandrescu Marius (Piatra-Neamț) ; 54) Anca Alexandru (Dej Someș) ; 55) Alexiu Nicolae (Loco) ; 56) Angheluță Paraschiv (Brăila) ; 57) August Madelena (Loco) ; 58) Abramovici Alexandru (Vaslui) ; 59) Alexina Grigore (Loco) ; 60) Antonescu Gh. (Călărași-Ialomița) ; 61) Abramovici Marica (Loco) ; 62) Abramovici I. (Pungești.-Vaslui) ; 63) Aftimescu Cezar (Huși) ; 64) Albu Marin (Loco) ; 65) Buran Traian (Loco) ; 66) Bandoc T. Toma (C. de Argeș) ; 67) Beck Teo (Loco) ; 68) Borza Pompeius (Lupeni) ; 69) Bădescu M. Costin (Constanța) ; 70) Bogdan I. Mircea (Loco) ; 71 (Bădescu Anton (Giurgiu) ; 72) Banciu Stela și Blaga Livia (Sibiu) ; 73) Bunescu Georgeta (Loco) ; 74) Bădulescu P. Nicolae (Loco) ; 75) Brezeanu I. Dan (Poiana Cămpina) ; 76) Bottini Victorio (Iași) ; 77) Bărbieru T. Mihail (T.-Severin) ; 78) Badea Nicu (Găești) ; 79) Borsueta Jan (Crasna-Fălciu) ; 80) Bănescu St. Vintilă (Pitești) ; 81) Baer Mihail (Loco) ; 82) Batareanu Traian (Ciocălteni Orhei) ; 83) Bolcaș Ionel (Beiuș Bihor) ; 84) Brezeanu Gheorghe (Constanța) ; 85) Bucșa Lizica (Ianca Brăila) ; 86) Blăgoi N. Ion (Baba Ana Buzău) ; 87) Boticiu Andronic (Deva Hnedoara) ; 88) Bornemisa Mircea (Cluj) ; 89) Brăiloiu Vasile (Roman) ; 90) Bârlea E. Victor (Loco) ; 91) Borcia Dumitru (Săliște) ; 92) Baciu Mircea (Turda) ; 93) Bogdănescu Emilia (Bazargic) ; 94 Brezeanu D. Octavian (Teișani-Prahova) ; 95) Botez Agata (Tg.-Ocna) ; 96) Băncilă Marius (Isaccea Tulcea) ; 97) Baracu I. Gheorghe (Enoșești-Romanați) ; 98) Bergher Ivanciu (Mizil) ; 99) Bărbosu Octavian (Cluj) ; 100) Balea Ștefan (Brașov).

101) Butcă I. Victor (Viforâta Dâmbovița) ; 102) Brisim Petre (Ploești) ; 103) Banciu M. Nestor (Ploești) ; 104) Barbul N. Nicolae (Baia-Mare Satu-mare) ; 105) Budulan I. Romeu (Constanța) ; 106 Berger Ioan (Dej) ; 107) Begu C. Aurelian (Loco) ; 108) Berceanu Aurel (Ploești) ; 109) Buberman Sioma (Chișinău) ; 110 Bălan E. Radu (Brăila) ; 111) Bottez L. O. Vintilă (Florești Ilfov) ; 112) Bogdan I. Dumitru (Loco) ; 113) Boloc Paul (Loco) ; 114) Bogatu I. Ionel (Botoșani) ; 115) Buduleanu Nicolae (Brăila) ; 116) Buzatu I. Costică (Craiova) ; 117 Bărbulescu Vasile (Craiova) ; 118) Botez V. Radu (Azuga Prahova) ; 119) Boncan Maria (Galați) ; 120) Barbul Augustin (Satu Mare) ; 121) Blumenfeld Moise (Tg. Bujor Covurlui) ; 122) Bărbulescu I. Ioan (Loco) ; 123) Bunescu Udrea (Loco) ; 124) Bungă Ioan (Oradea) ; 125) Bulăceanu M. I. (Galați) ; 126) Bălănescu Const. (Loco) ; 127) Biletchi I. Gheorghe (C.-Lungul Moldovenesc) ; 128) Boeriu Mircea (Petroșani Hunedoara) ; 129) Bugariu Emil (Lipova Banat) ;

URMARE IN No. VIITOR

DEMONUL PAMPASULUI

CAPITOLUL I

Plecarea spre necunoscut

Cercetașii și Zomba nu cunoșteau limba triburilor indiane ale căror teritorii voiau să le străbată, adică patogonii, araucanii, puelscii și teuelscii, fără a mai număra pe toate celelalte pe care aveau să le întâlnească, dincolo de pampasurile argentine; de aceea căutară o călăuză care să le servească în acelaș timp și de interpret.

După câteva zile de căutare, d. Ramon Tomé descoperi prin împrejurimile orașului Punta-Arenas pe servitorul unui crescător, care era indian din tribul araucanilor.

Acest indian, dealtminteri perfect civilizat, călătorise prin toată Argentina și prin Chili, pe care-l străbătuse în lung și'n lat de mai multe ori, însoțind convoiurile de catâri sau pe cai pe cari stăpânul său îi cumpăra sau vindea.

Se numea Tehuam-Peq.

Era un om de vreo patruzeci de ani, din fire rece și reservat; curagios până la extrem și în acelaș timp viclean și prudent; și stăpânul său îi făcu cele mai mari elogii.

Tehuam-Peq avea o singură ambiție: să se retragă într'o zi în împrejurimile Santiago-ului și să trăiască din venituri și din vânătoare. Raimond se obligă să-i plătească la sfârșitul călătoriei prin întreaga Argentina suma de douăzeci de mii de franci pentru serviciile aduse în acel răstimp.

Această sumă care era enormă pentru servitorul araucan însemna împlinirea celor mai ambițioase visuri. Și cum călătoria prin Argentina nu putea dura mai mult de două-trei luni, termenul realizării lor nu era departe.

El mulțumi cu cea mai sinceră recunoștință tânărului șef al cercetașilor și jură pe capul părinților săi să servească

pe cei trei călători cu toată inteligența și toate puterile sale, și să li se supuie în mod absolut.

Tehuam-Peq primi un cal tot atât de bun ca și cercetașii și Zomba și fu înarmat ca și ei cu o carabină, un browning, o mică secure și un cuțit de vânătoare. Ocupa, în fond în acea expediție acelaș post ca și Zomba, fiind în acelaș timp tovarăș și servitor și, ceva mai mult, avea să servească de călăuză și de interpret.

Mulți dintre locuitorii din Punta-Arenas ar fi voit să ia parte la această călătorie care se anunța bogată în aventuri și în peripeții emoționante.

Dar, cei trei cercetași n'aveau nevoe de însoțitori, cari mai mult i-ar fi încurcat. Erau de părere că, după ce trecuseră prin atâtea peripeții în călătoriile lor prin Africa, prin Indii, China și Oceania, aveau dreptul să se creadă în stare să se conducă și singuri prin regiuni pe jumătate, sau în întregime sălbatice din republica argentină.

Raimond, într'o convorbire pe care o avu cu d. Ramon Tomé asupra acestui subiect, încheiă zicând :

— Noi trei și Zomba ca să luptăm la caz de nevoe; Tehuam-Peq ca să ne călăuzească și să parlamenteze la ocazii... și atât !

Și astfel, într'o frumoasă dimineață Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart eșiră din Punta-Arenas, însoțiți de Zomba și de Tehuam-Peq, îndreptându-se în trapul ușor al cailor spre nord.

Cei trei cercetași erau îmbrăcați în uniforma lor verzuie cu pălăria cu boruri largi, iar pe piept, în bandulieră, mantaua făcută sul.

Zomba purta uniforma lui obișnuită care aducea cu aceea a marinarilor italieni și pe cap casca colonială. Cât pentru Tehuam-Peq, îmbrăcat cu o bluză și pantaloni de piele, încălțat cu niște cisme enorme cu pinteni purta pe cap pălărie de pâslă de „gaucho" (păzitor de vite) argentin.

Trebue să mai adăogăm că cercetașii își puseseră și ei la solida lor încălțăminte pinteni indispensabili pentru o atât de lungă cursă călare.

Bineînțeles, înainte de a pleca dela Punta-Arenas cei trei cercetași asistară la un prânz dat în cinstea lor, la care li se ură noroc în noua expediție și se despărțiră cu o sinceră emoție de primarul Ramon Tomé, de căpitanul Carazas și de micii Orlando și Andrea, deveniți fii adoptivi ai acestuia din urmă.

CAPITOLUL II

Îndoitul atac

Cei trei cercetași porniră deci plini de încredere și de voioșie prin câmpiile accidentate ale Patagoniei.

Iată-i la drum, perfect echipați și înarmați și urmați de credincioșii lor Tehuam-Peq și Zomba. Acesta din urmă, călare pe un cal mult mai mare de cât al celorlalți, din pricina staturei sale de colos, supraveghiază cei patru catâri, cari duc bagajele, mergând în linie dreaptă, legați unul de altul.

Sunt mai multe zile de când au părăsit Punta-Arenas și înaintează spre nord aci mai repede, aci mai încet, distrându-se cu vânatul iepurilor de Patagonia, care le procură hrana principală; și aspectul lor numai, pune pe fugă micile cete de patagoni pe care le întâlnesc din când în când.

Noaptea poposesc pe malurile vreunui râu, sau în marginea unei păduri, sau la adăpostul vreunei stânci.

Și merg astfel mereu înainte, spre aventură, spre pericol, spre necunoscutul acelor pampasuri argentine spre care se simt atrași de o irezistibilă curiozitate...

Dar, oricât de fecundă ar fi imaginația lor, nu presimt aceea ce-i așteaptă, nici nu bănuiesc tragicile evenimente în care vor fi amestecați.

Dar, să-i precedem în *pampasuri.*

. . . . . .

Pampasurile sunt imense întinderi pustii, care merg dela Rio Salado, la nord, până la Rio Negro la sud. La lungi intervale se întâlnesc în cale bogate locuințe, numite *estancias;* lagăre de indieni sălbateci și două sau trei orașe fortificate, locuite aproape exclusiv de bogați *rancheros* (proprietarii de *rancho,* — un fel de moșii, unde se cultivă pământul și se cresc vitele, — împreună cu servitorii, cu sclavii și cu soldații lor.

Clima *Pampasului,* — cum e în general numită câmpia argentină, — e înghețată iarna, ploioasă primăvară, toridă vara, făcând din ea o regiune teribilă și nici un om oricât ar fi el de curagios nu-și poate stăpâni un fior de teamă, la apusul soarelui, când primele umbre [illegible]

realitate săpate de rape adânci, presărate de tot felul de văgăuni în care bestiile feroce, puelscii sălbateci și teribilii araacani necivilizați, indianii Tobas și „briganzii" așteaptă prada, fie om sau animal pe care destinul le-o rezervă.

Deci, într'o după amiază de primăvară, o bizară caravană, înainta în partea cea mai periculoasă a acestui pampas.

Urma de la distanță cursul fluviului numit Rio Negro, care isvorând la nor-vest mai sus de Angeles din Chili, străbate, pe la jumătatea parcursului, mlaștini pitorești și fără nume și se varsă apoi la sud-est, lângă Viedma.

Caravana se îndreaptă spre nord-vest. Venea desigur de la Viedma și se ducea spre vreun oraș din Chili.

Se compunea din opt care cu roți de lemn plin (fără spițe), trase de câte patru cai voinici. Carul care mergea în fruntea convoiului avea forma ununi vagon de cale ferată cu pereții de lemn solid și de table de fier. Celelalte care erau acoperite cu coviltire de pânză.

Carul-wagon era escortat de patru călăreți, cari regulau pasul cailor lor sprinteni și iuți pe acela încet și greoi al cailor de tras.

Acești patru călăreți erau soldați din armata regulată, ușor de recunoscut după uniforma lor verde cu brandeburguri galbene.

Indărătul lor, în dreapta și în stânga celorlalte care, veneau alți douăzeci de soldați. Iar în urma tutulor un grup de cinci servitori înarmați formau ariergarda.

Și, în sfârșit, în fruntea caravanei, la vreo cincisprezece pași de convoiul condus de un poștalion, veneau doi cavaleri care-și înfrânau cu greu splendizii lor cai de rassă.

Unul, înalt și puternic, cam de vreo patruzeci și cinci de ani, era îmbrăcat ca un bogat spaniol din Argentina cu o tunică scurtă și pantaloni largi de catifea neagră cu pasmanterii de aur, brâu de mătase roșie cu ciucuri lungi, cisme elegante de piele roșie și pinteni de argint. O sabie de cavalerie atârna la șea; patul a două revolvere mari, eșea din brâul de mătasă, iar în stânga se vedea alt revolver mai mic. Pe cap purta o vastă pălărie „sombrero".

Acel om avea chipul aspru și congestionat, privirea și gura fioroase; el purta mustăți și barbă scurtă neagră.

Tovarășul său, judecând după uniformă era căpitan de cavalerie, comanda detașamentul de soldați, care escorta caravana. N'avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, un obraz fin și mustăți aproape blonde. Și el asemenea era bine înarmat cu o sabie, două revolvere și o carabină scurtă de fabricație engleză pe care o purta în bandulieră.

După popasul de la amiazi, cei doi bărbați, preocupați desigur de gânduri grave, nu schimbaseră nici zece cuvinte. A-

Deodată bogatul spaniol, asvârli țigara cu un gest brusc și se întoarse la ofițer.

— Căpitane Sandoval, zise el cu glas autoritar, unde crezi că vom poposi la noapte.

— Nu mai avem mult până la Balta Morților, — zise ofițerul scoțându-și din gură țigara, dar neasvârlind-o.

— Ei bine ?

— Sunt de părere să poposim pe o colină pe care o cunosc în apropierea Băltii.

— La ce oră vom ajunge?

— Priviți colo, Senor Don Eteban !

Și căpitanul întinse brațul spre vest unde se zărea un șoi de curbă ce întrerupea linia monotonă a orizontului.

— Aceea e colina ? întrebă Don Esteban.

— Da senor. Și de acolo sus, vom vedea Balta si întreaga câmpie. E necesar. Am putea chiar îndoi sentinelele la noapte.

— Pentruce ?

— Pentrucă suntem în regiunea numită „Domeniul Diavolului".

Don Esteban izbucni într'un hohot de râs care-i zgudui tot corpul și făcu pe cal să tresară speriat.

— Aha! exclamă el. *El Diavolo*, Demonul, faimosul Demon al panpasurilor! Mă miram tocmai, domnule căpitan, că nu-mi vorbiseși încă de dânsul.

Dar tânărul ofițer încruntă sprâncenele. Și cu un ton glacial, deși respectuos, zise:

— N'aveți de ce râde Senor Don Esteban de Lucca!... Și să dea Dumnezeu să n'aveți de ce plânge înainte de a ajunge la Angeles... V'am vestit înainte de a pleca din Viedna. Acum ne găsim pe domeniul demonului, și...

— Ba nu zău, zise Esteban, rău dispus, d-ta crezi în existența acestui demon?

— Vă urez, senor să nu fiți silit să credeți și dv.!... Dar, vă rog să mă scuzați... mai avem un sfert de oră până s'ajungem. Trebuie să dăm ordine speciale, pentru popasul de astă noapte.

Și căpitanul Sandoval, strângând frâul, opri calul, lăsând să-i treacă pe dinainte întreaga caravană. Când trecu vagonul ofițerul avu în ochi un fulger și privirea sa se opri o clipă asupra uneia din frestre. Dar, perdelele trase nu lăsau să se vadă nimic din interior.

— A! Dolores! murmură el. La noapte, poate, va trebui să te apăr nu numai de tutorele d-tale.

Vagonul trecu, apoi un car, apoi altul. Sandoval atinse cu genuchiul calul apoi merse alături de un subofițer, căruia îi dete câteva instrucțiuni.

Intre timp don Esteban de Lucca, singur în fruntea ca

ravanei, indispus de cuvintele căpitanului, da pinteni calului, pornind în trap în direcția colinei, bombănind furios împotriva „Demonului".

Totuși, don Esteban nu se simțea tocmai sigur. Nu era prima oară când auzea vorbindu-se de teribilul demon al pampasurilor.

De la massivele septentrionale ale Anzilor până la gurile Râului Negru se vorbea de el. Cine era acest Demon?

Un bandit, un brigand, un asasin, un hoț infam ziceau spaniolii, cari stăpâneau țara.

Un erou, un independent, un mare senior, un judecător! ziceau între dânșii araucanii, puelscii și tobos-ii.

Dar cine-l văzuse? Nimeni. Aceia cari, străbătând pampasul ar fi putut să-l întâlnească nu se mai întorceau niciodată. Și aceia cari se înapoiaseră, nu-l văzuseră niciodată, sau cel puțin, nu spuneau; dar se observa că mulți din cei cari declarau că nu văzuseră pe Demon, păleau spunând aceasta. Și iarăși, se observase că averea acelora cari păleau scăzuse brusc în proporții enorme fără vreun motiv aparent.

Dar el exista, de oarece se povesteau faptele sale spăimântătoare și glorioase...

Se spunea că oprea pe toți călătorii pampasurilor. Ucidea pe unii și lăsa să treacă pe alții când era vorba de bogați spanioli pe care îi jefuia. Cât pentru cei săraci sau de rassă argentină curată, îi lăsa să-și vadă de drum, adeseori dându-le chiar bani.

Se spunea chiar că era dușmanul de moarte al indienilor prădători și asasini, afară numai dacă nu consimțeau să servească sub drapelul său.

In scurt, Demonul pampasurilor, Dumnezeu pentru unii diavol pentru alții, impunea tuturor admirație și teroare.

Niciunul nu se îndoia cu sinceritate de existența lui, cu toate că prin orașe, spaniolii adoptaseră obiceiul de a o tăgădui, bătându-și joc.

Cine era deci acest demon?

Nimeni n'ar fi putut spune.

Cu cinci ani în urmă, la începutul luptelor pentru independentă, lupte sângeroase în care patrioții argentini fură învinsi de spaniolii dominatori și tiranici, începuse brusc să se vorbească despre demonul pampasului.

De unde venea? Cum se numea? Nimeni nu știa. Se știa doar, că indienii îl numeau Icarahy.

Și, de cinci ani, nu trecea săptămână să nu se audă vreo nouă ispravă făcută de acest om, pentru unii erou, pentru ceilalți bandit.

Era semnalat când ici când colo, în imensa întindere a pampasurilor, unde domnea ca suveran misterios și teribil.

Și totuși se știe — cine știe în ce mod — că avea car-

...rul general în vecinătatea izvorului Râului Negru, la su... ...le pampasuri.

Și astfel, prin analogie, se dase denumirea de *Domeniu ...avolului* acelei regiuni dezolate, care se întinde între Rio ...egro și Rio ColoraRdo. In pampas, aceea era considerată re...unea cea mai periculoasă pentru călătorii de orice națio...alitate.

La toate acestea, se gândea don Esteban de Lucca, în...reptându-se spre colină. Desigur, nu întreprinsese cu bucu... ...e acea călătorie riscată dela Viedma în Argentina la Ange... ...i din Chili.

La Viedna, Don Esteban era *procurador*, adică reprezen...ant judiciar al guvernului argentin. Era bogat și stimat; îi ...lăcea viața ușoară și lenevoasă. Și nu părăsea fără oarecare ...plăcere confortul vieței sale de om bogat.

Dar lăcomia îi impusese această lungă renuntare la co...odităților unei existențe luxoase și fără grijă.

Pupila sa, frumoasa Dolores Alcanta, orfană, în vârstă ...e șaptesprezece ani, pierduse de curând și pe ultima sa ...udă, o mătușă, care murise la Angeles în Chili. Tinerei fete ...i rămăsese o moștenire enormă : nouă milioane de franci !... ...r, conform unor anumite clauze din testament această a...ere nu putea fi transmisă decât la Angeles tinerei fete a...tată de tutorele său.

Și fiindcă tutorele făcuse planul să se căsătorească cu ...upila sa, ca să pună mâna pe imensa avere se înțelege cum ...omla îl făcea să treacă asupra oricărei temeri de vreun ...ricol.

Don Esteban obținuse de la guvernatorul din Viedma ...re îi era prieten, o escortă de douăzeci și patru de soldați, ...omandați de căpitanul Sandoval și mai luase cu dânsul ...o douăzeci de servitori.

El se gândea că patruzeci de oameni bine înarmați pu...au sfida pe Demon și pe toți supușii săi, trecând fără teamă ...n pampas.

Colina arătată de căpitanul Sandoval se înălța în pantă ...ţin înclinată, Don Esteban o urcă în câteva minute, în ...apul calului străbătu, fără să se oprească, micul platou, ...re se afla în vârf și, brusc, calul său se opri.

Spaniolul se găsea în marginea unui povârniș. Jos, la ...o douăzeci de metri, reîncepea câmpia.

Și la o depărtare de vreo două mii de metri se vedea stră...lind suprafața Bălții Morților, ale cărei ape erau aurite de ...ul soarelui.

Se plecă pe gâtul calului și privi în jos.

Colina se termina acolo brusc, ca și când ar fi fost trun...hiată de o enormă sabie. atât era de netedă coasta ce se ...bora perpendicular.

— Caramba! mormăi el, căpitanul şi-a ales bine locu Dacă faimosul Demon există şi ar voi să ne atace, nu va p tea să ne asalteze de cât din partea pe unde am venit. D partea asta, sfidez pe oricine să încerce să se urce!

Şi se aplecă din nou, cu un aer liniştit. După ce exami cu atenţie câmpia pustie şi suprafaţa liniştită a Bălţii Mo ţii, dete pinteni calului şi îl întoarse.

Un sfert de oră mai târziu, vagonul şi cele şapte care u cau încet colina.

Pe platou cele şapte care fură aşezate în cerc, iar la mi locul lor vagonul care avea încă perdelele dela ferestre lăsat Perdelele acestea enervau desigur pe căpitanul Sandoval ca da ordine cu glas mult mai aspru de cât s'ar fi cuvenit.

Dar, asprimea tonului contribui să accelereze prepara vele pentru formarea lagărului. Şi totul era în ordine câ soarele dispăru la orizont. Carele erau legate între ele pr tr'un gard. Caii legaţi la mijloc, păşteau iarba de pe pod Servitorii şi soldaţii după ce aprinseră focul şi formară vet primitive cu ajutorul unor pietre îşi pregătiră mâncarea pe tru masa de seară, în ceaune de tuci.

Lângă vagonul mereu închis un servitor prepara şi el mâncare, ajutat de o metisă (curcitură de alb şi indian iar într'un vas mai fin.

Era masa stăpânilor, adică a senoritei Dolores, a lui d Esteban şi a căpitanului.

In aşteptarea prânzului, *procuradorul* şi căpitanul eş în afară de împrejmuire ca s'aleagă locurile unde să poste sentinelele.

— Câte punem? întrebă don Esteban.

— Zece! răspunse căpitanul.

— Zece! strigă spaniolul, care voia să dea dovadă de c raj. Zece, dar sunt şase de prisos!

— Nu sunt de părerea dv. senor, răspnuse scurt ofiţer

— Dar atunci, toţi soldaţii dumitale vor fi nevoiţi să v ghieze, căci sentinelele se vor schimba la miezul nopţii.

— Vor veghia. E mai bine să nu dormi de cât să fii u în somn.

Don Esteban isbucni în râs. Dar râsul său suna fals, A rul preocupat al ofiţerului şi extraordinarele sale preca ţiuni, sporeau teama ascunsă a lăudărosului *procurador*.

— Nu râdeţi, senior! zise căpitanul fără asprime. v făţuesc respectuos să nu râdeţi. Am presimţiri. Şi presim ţile mele nu mă înşeală niciodată.

— Care presimţiri, întrebă spaniolul pălind fără voie

— In noaptea asta vom fi atacaţi.

Don Esteban se mulţumi să ridice din umeri şi îi întoa se spatele, poate ca să-şi ascundă paloarea.

După câteva minute sentinelele erau alese şi aşezate

locul lor. Iar servitorii primiră ordinul să le ducă gamelele îndată ce prânzul va fi gata.

Procuradorul și căpitanul se înapoiară înăuntrul lagărului.

Bucătarul negru se apropiă de stăpân și zise :

— Excelență, prânzul e servit.

— Haidem! veniți d-le căpitan.

Și don Esteban se îndreptă spre masa, care era așezata lângă vagon; tânăra metisă așeză înaintea ușei din partea dinapoi a acestuia o scăriță de lemn, apoi se urcă și bătu.

— Senorita, zise ea, prânzul e servit.

— Viu, Giacinta, răspunse o voce argintie.

Ușa se deschise și în pragul ei apăru o tânără fată încântătoare. Era o creolă de toată frumusețea, îmbrăcată, toată în alb.

De statură mijlocie, dar bine proporționată, ea scobori scara cu mișcări de infinită grație. Obrazul oval, era luminat de doi splendizi ochi de un albastru închis, iar buzele sale roze erau minunat desenate. Purta asemenea unei căști părul bogat negru cu reflexe albastre, iar deasupra urechei o garoafă roșie.

Prima persoană pe care o văzu, fu căpitanul la picioarele scării și îi zâmbi arătând două șiruri de perle.

Intinsese mâna ca să se rezeme de brațul lui Sandoval, când don Estatan i-o luă înainte acestuia, zicând:

— Bagă de seamă, Dolores! pe lemnul ăsta se alunecă !

Dar, zâmbetul tinerei fete dispăru îndată. O dureroasă melancolie trecu pe chipul său și ochii ei exprimară o teamă instinctivă. Nu era încă noapte. Ultimele licăriri ale apusului răspândeau o lumină slabă în jur. Și căpitanul putu ceti pe chipul expresiv al tinerei fete ca într'o carte deschisă.

Se așezară la masă. Dar nici unul nu vorbi. Negrul Jaco și Giacinta, metisa, serveau tăcuți și cu mișcări repezi.

Și se înoptă de tot până la sfârșitul prânzului. Dolores primi cu o vădită repulsiune sărutarea pe care tutorele i-o puse pe frunte. Trecând, aruncă o privire afectuoasă căpitanului, care se înclină, urându-i noapte bună. Și reintră în vagon, urmată de servitoare, care închise ermetic ușa.

Sandoval auzi, ca în fiecare noapte, zgomotul zăvorului din interior.

Conveniseră să nu aprindă focuri spre a nu semnala prezența unei caravane indienilor nomazi sau spaniolilor Demonului. Era interzis chiar de a fuma.

Don Esteban, nemulțumit de consemnul riguros, la care trebuia să se supuie ca și toți ceilalți, se retrase în carul său, care îi servea de cameră de culcare și în care pusese saltele moi și numeroase cuverturi.

Sandoval inspectă sentinelele pe rând, dându-le instruc-

țiuni și amintindu-le că oricare ar fi surprins dormind va fi împușcat în zorii zilei. Apoi reintră în cerc ca să se odihnească și el, după atâta oboseală.

La miezul nopții subofițerul de gardă, însărcinat să facă încontinuu rondul, trebuia să-l deștepte pentru schimbul sentinelelor.

Noaptea era foarte întunecoasă. O ceață deasă, care se ridica din Balta Morților se răspândise pe cer și ascundea stelele. Luna nu răsărea de cât tocmai la miezul nopții. La un metru distanță nu se vedea nimic. Și sentinelele trebuiau să se bazeze mai mult pe urechile de cât pe ochii lor.

Totuși când lagărul dormea deja de două ore, dacă sentinelele ar fi putut străbate cu privirea întunerecul din jur, și-ar fi pierdut încrederea în auzul lor, care, ce e drept, nu percepea nici cel mai mic zgomot.

Dacă ochii lor ar fi putut privi în depărtare, ar fi văzut deodată că trestiile înalte, care mărgineau malurile Bălții se mișcau ușor, dându-se la o parte, în trecerea cuiva...

Unul, doi, trei, apoi zece, apoi douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci de forme negre eșiră dintre trestii.

Încet, fără zgomot, alunecară pe iarba pampasului. Acele forme aplecate spre pământ erau corpuri de oameni goi până la brâu... O pană de vultur era înfiptă în nodul făcut de părul lor unsuros... Fiecare avea atârnată la cingătoare un soi de teacă plină cu săgeți și un cuțit lat; ei țineau în mâini un arc imens și o suliță scurtă și ușoară, având în vârf un smoc de pene. Alții, mai puțin numeroși, nu aveau nici sulițe, nici arcuri. Dar de cingătoarea din care nu lipsea indispensabilul cuțit erau atârnate două săculețe de piele conținând gloanțe și praf de pușcă, iar în mâini aveau arme.

Câți erau? Șaptezeci, optzeci, o sută poate. Eșeau din toate părțile. Și aveau desigur un plan bine stabilit, de oarece, fără să vorbească, lunecau pe iarbă, asemenea unor șerpi, în direcții paralele.

La picioarele colinei mulți se opriră, rezimați de peretele stâncii ca și când ar fi așteptat un semnal. Aceștia n'aveau puști. Și își puseră pe umăr sulițele și arcul legate împreună, ca să aibă mâinile libere.

Ceilalți înconjurară colina. Unde se duceau? Trecu un sfert de oră... Nimic nu turbura tăcerea și liniștea nopții cețoase. Nici o adiere de vânt printre trestii... nici un zgomot...

Și deodată o detunătură de armă răsună clară, în tăcerea de pe colină.

Fu urmată de un vuet înspăimântător de strigăte sălbatice de detunături, de urlete, de chemări guturale, de înjurături în spaniolește...

Ca și când acel zgomot ar fi fost un semnal, indienii

Ca și când acel zgomot ar fi fost un semnal, indienii opriți la picioarele râpei, își făcură vânt. Se părea că imensul perete de stâncă era inaccesibil, dar indigenii pampasului îl cunoșteau desigur de mult timp. Știau că erau acolo crăpături, găuri, rădăcini, colțuri. Și cu ajutorul tutulor acestora se cățărau sprinteni, fără un strigăt, fără o vorbă.

Și ajungând încetul cu încetul în vârf își luau arcul și sulița și se repezeau în învălmășeală, cu urlete feroce.

In momentul acela lagărul prezenta un aspect înfiorător...

Un foc mare pentru care lemnele fuseseră pregătite mai dinainte din ordinul căpitanului ardea în apropierea vagonului, și flăcările înalte luminau în mod sinistru câmpul de luptă.

In interiorul cercului servitorii fugeau, executând în mod mașinal ordinele dezordonate pe care le da Don Esteban ascuns îndărătul unui car.

Indărătul gardului soldații îngenuchiați ochiau, ori de câteori flăcările luminau vreun indian. Căpitanul Sandoval, cu revolverul în mână mergea de la unul la altul,, veghiând la toate, fără să-i pese de primejdie, și trăgând ori de câte ori avea prilejul.

In afară de cerc, sentinelele luate prin surprindere fuseseră măcelărite.. Una singură, înainte de a muri sub cuțitul unui indian izbutise să tragă un foc de pușcă.

Și acea singură detunătură, care deșteptă brusc pe căpitan, pe soldați și pe servitori salvase lagărul de invazia fulgerătoare, de masacrul și de prădarea plănuită.

Cu fiecare foc de armă soldații doborau câte un indian. Dar indienii sporeau mereu. Și ei aveau ochiul și mâna sigură. In interiorul incintei doi soldați și patru servitori căzuseră morți sau răniți mortal.

Apoi năvăli o altă ceată de indieni. Aceștia veniră din partea cealaltă a colinei. De partea aceea împrejmuirea era apărată numai de servitorii lui Don Esteban, care le comanda destul de prost...

Acei oameni nu oferiră decât o rezistență foarte slabă Se lăsară să fie doborâți și sălbatecii năvăliră lagărul.

— La vagon! la vagon! urlă căpitanul, când văzu primejdia.

Executând ordinul pe care-l așteptau, soldații se retrase ră în grabă.

Scara era pregătită. Negrul Jaco ținea ușa deschisă. Primul care se refugiă fu don Esteban. Opt soldați îl urmară, apoi doisprezece servitori. Și ultimul care intră fu Sandoval, care trase după dânsul scara, închizând ușa. Era timpul!

Indienii nu mai erau decât la câțiva pași. O ploaie de gloanțe și de săgeți se abătu asupra ușii. Dar, cum toți pere-

ai vagonului erau de lemn solid blindat în afară cu plăci de fier... atacul n'avu nici un rezultat.

Vagonul era împărțit, în interior în două părți. În mijloc avea un soi de cabină, sau mai bine zis camera lui Dolorese. Și în jurul cabinei spațiul gol nu conținea de cât fotolii de trestie și mese ușoare. In timpuri normale acel coridor circular era ca un salon, în care Dolores, citea, stând de vorbă cu căpitanul și Esteban.

Dar, în împrejurarea de față coridorul constituia postul de supremă apărare.

Ici și colo mici ferestrui găureau cuirasa vagonului. Puteau astfel susține un lung asediu foarte dăunător pentru asediatori.

Pe când Don Esteban, palid, intra aproape cu forța în camera din mijloc, a cărei ușă o închisese Dolores, căpitanul Sandoval, absolut stăpân pe sine își așează oamenii îndărătul ferestruicilor.

— Copii, îi sfătui el, nu risipiți munițiile, nu trageți de cât la sigur. Și nu vă sinchisiți dacă acești banditi își rup unghiile vrând să se cațăre pe vagon.

Dar nici nu terminase de spus aceste cuvinte, când, afară, răsunară pe rând trei salve de pușcă.

Fu o scurtă tăcere plină de îngrijorare.

Apoi un strigăt teribil:

— El Diavolo! El Diavolo!

Și atunci, printre focurile de armă izolate, un înspăimântător vuet de urlete, de gemete, de blesteme furioase.

Zgomotul acela neînțeles nu dură de cât un moment.

De la o fereastră, pe care o deschise cu curaj, căpitanul privi afară.

Nici un indian. Toți dispăruseră. Dar, lângă focul care era pe sfârsite se înșira o trupă numeroasă.

Văzând fereastra deschisă, unul din oameni înaintă ridicând mâna deschisă.

— Nu trageti ! strigă Sandoval oamenilor săi.

Și întorcându-se la călărețul care se oprise la doi pași, Sandoval întrebă, deschizând de tot fereastra.

— Cine sunteți? Ce voiti?

Omul lăsă mâna în jos. In loc de a răspunde, privi lung pe căpitan, care la rândul său îl privi.

Era un om voinic, îmbrăcat în piele cu o sombreso cu margini foarte largi și cu cisme înalte, înarmat cu sabie și carabină. Pe piept în mijlocul bluzei avea un desen roșu cu contururile nedeslusite.

— Cine sunteți? Ce voiți? întrebă Sandoval.

— V'am cotorosit de acele canalii de indieni, răspunse omul. Cine suntem noi? Puțin importă. Ce voim? In patru cuvinte veți afla. Tăcu, apoi cu glas aspru :

— Căpitane Sandoval, predă-te!

Ofițerul nu păru de loc turburat.

— Mii de mulțumiri! zise el cu glas batjocoritor. Văd că ați lupii după șacali. Suntem destul de puternici și bine armați. Nu ne vom preda înainte de a fi aflat exact cu cine vorbim și care sunt condițiile de pace.

— Nici o condiție! răspunse omul, sec. Suntem aci douăzeci de cavaleri. Până în zece minute vom fi cincizeci. Dacă trageți un singur foc asupra noastră, toate persoanele care sunt după acest vagon, afară de două vor fi ucise. Voi numărați până la o sută. Dacă atunci când voi fi terminat, ușa nu va fi deschisă și armele nu vor fi depuse, vagonul întreg va sări în aer...

— Vagonul va sări? zise Sandoval, înmărmurit.

— Tocmai! Pe când parlamentez cu dv. doi dintre oamenii mei, de partea cealaltă au executat o mică operație... Au rostogolit sub vagon un mic butoiaș cu pulbere... Mă înțelegeți. E un butoi cu un fitil lung. Deci, voi număra până la o sută...

Și începu:

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase.

In timpul acestui straniu dialog, don Esteban și Dolores ieșiră din cabină.

— Căpitane! zise fata cu glas dulce.

— Senorita!

— Trebue să ne predăm.

— Vai, senorita, mă tem că e pentru dv. singura probabilitate de scăpare.

— Știi cine sunt acești banditți? întrebă, tremurând don Esteban.

Căpitanul privi pe acel cu care vorbise și răspunse aproape râzând:

— Acești banditi senor, don Esteban de Lucca sunt oamenii Demonului pampasurilor.

— Cum știi asta? bâlbâi don Esteban cutremurându-se.

— Nu încape îndoială. De și focul abia luminează, am văzut pe pieptul cămășii acestui cavaler semnul...

— Ei bine?

— Priviți, don Esteban... Priviți, se vede destul de bine!

Și ofițerul îl conduse la fereastră.

Cavalerul nu se mișcase. Număra cu glas liniștit:

— Cincizeci și șase, cincizeci și șapte.

Și liniștea acelui om, nemiscat pe calul său avea ceva înspăimântător. Don Esteban privi. La ultima licărire a focului, văzu pe pieptul călărețului un desemn de un rosu viu. Era imaginea unui diavol, care se avântă.

CAPITOLUL III

În vizuina lui Icarahy

A doua după strania scenă descrisă mai sus pe toată întinderea podișului de pe culmea colinei se înălțau flăcări imense. Erau cele șapte care ale lui don Esteban, care ardeau împreună cu împrejmuirea. Oamenii îmbrăcați în piele, aruncaseră în foc corpurile indienilor, ale servitorilor și ale soldaților uciși sau grav răniți în luptă.

Și prin câmpia cufundată în întunerec porni o ciudată caravană.

Era compusă din vagonul tras de patru cai și dintr'un lung șir de călăreți alinlați câte cinci. In lături stau oamenii îmbrăcați în piele cu revolverele în mână.

Câțiva purtau torțe cari iluminau fantastic întreaga caravană.

Don Esteban Sandoval, soldații lor și servitorii lor rămași în viață formau rândul de la mijloc. Fiind dezarmați, ei aveau mâinile libere, dar caii le erau ținuți cu ajutorul unor coarde, legate de șeile cavalerilor Demonului, — „banditll" cum îi numea din toată inima *procuradorul.*

Numai Dolores și Giacinta fuseseră autorizate să stea în vagon.

Amândouă ședeau în camera din mijloc și-și aminteau una alteia, cu glas tremurător toate ororile ce se povesteau la Santa Fé despre demonul pampasurilor.

Totuși un gând le mai liniștea, nicio dată misteriosul bandit nu se arătase crud față de femei, ba chiar le tratase totdeauna cu multă atenție.

— Va spânzura pe don Esteban, pe căpitan și pe toți soldații! spunea metisa. Și aceasta era de ajuns spre a le înspăimânta pe amândouă.

Cu toate că nu putea suferi pe tutorele său pe care'l știa nerăbdător s'o ia de soție ca să intre în posesia averii, Dolo

res știa totuși că n'avea pe lume alt protector afară de vicleanul don Esteban.

Ghicea, desigur, prietenia sinceră a căpitanului Sandoval. Nu se înșela asupra atențiilor delicate, a prevenirilor cu care o înconjurase tânărul ofițer de la plecarea din Viedma, cu riscul de a trezi bănuelile lui Esteban.

Dar, și căpitanul era prizonier. Și părea puțin probabil ca Demonul să libereze tocmai pe un ofițer al guvernului argentin.

Acestea erau gândurile frumoasei fete și ale servitoarei sale, pe când vagonul mergea încet spre o destinație necunoscută.

Caravana urmă mai bine de două ore cursul fluviului Negru și malurile Bălții Morților. Nu era nici urmă de drum; umblau pe o câmpie accidentată și caii înaintau cu greu.

Pe la unul după miezul nopții răsări luna și cum ceața se mai risipise, banditii stinseră torțele. Chiar atunci călăuzele care erau în fruntea coloanei cotiră spre stânga, toată caravana întoarse spatele fluviului, iuțind pasul.

Merseră astfel până în zori. Căpitanul Sandoval, din mândrie nu spusese nici un cuvânt paznicilor săi

In schimb, don Esteban, sperând să-i îmbuneze, adresa mereu cuvântul celor doi oameni îmbrăcați în piele, care'l însoteau. Dar aceștia nici nu-i răspunseră.

Când primele licăriri ale zorilor revărsară asupra câmpiei destulă lumină ca să se distingă ori ce lucru, Don Esteban văzu înălțându-se în depărtare, în mijlocul câmpiei, un fel de munte bizar, care avea aspectul unui castel fortificat.

— Oho! zise el cu un aer de indiferență silită, iată un accident de teren pe care nu-l cunoșteam.

— Il veți cunoaște ceva mai bine peste douăzeci de minute, senor, răspunse unul din gardieni.

— Pentruce?

— Pentrucă acolo ne așteaptă stăpânul.

— Cine e stăpânul vostru? întrebă procuradorul pălind.

Banditul izbucni în râs și nu răspunse. In momentul acela toate privirile erau atintite asupra stranii coline care se profila la orizontul iluminat de razele roșii ale răsăritului.

Și cu cât înaintau, cu atât prizonierii, cari n'o văzuseră niciodată îi găseau un caracter original.

Acel soi de colină era de formă regulată și pantele sale foarte abrupte aveau o suprafață netedă și lucioasă. Se înălța la vreo sută metri cel puțin deasupra câmpiei, asemenea unei porțiuni trunchiate dintr'o enormă coloană. Când fură aproape constatară că acea extraordinară colină era formată dintr'un singur bloc d stâncă, un bloc enorm, apocaliptic, căzut ca din cer în mijlocul câmpiei, La bază, era înconjurat de un haos de pietre prăvălite.

Caravana nu mai era de cât la cinci sute de metri de acea ridicătură pe culmea căreia creştea o vegetaţie variată şi abundentă, o grădină deasupra unei stânci.

Nu mai înaintară. Şeful bandiţilor se opri şi toată caravana îl imită. Se întoarse înapoi şi strigă:

— Legaţi pe prizonieri la ochi şi la mâini.

Într'o clipă ordinul fu executat. Oamenii erau fără îndoială pregătiţi, căci, înainte de a fi putut face un gest, prizonierii se pomeniră cu mâinile legate la spate, pe când un bandaj gros înodat la ceafă le astupa ochii.

— Pedrillo! Ramon! strigă iarăşi şeful, scoborâţi pe domnişoara şi pe servitoare din vagon, legaţi-le la ochi şi aduceţi-le.

Doi călăreţi descălecară, intrară în furgon şi eşiră după câteva clipe cu Dolores şi Giacinta cu ochii legaţi. Bandiţii se urcară pe cal luând fiecare pe una din fete pe şea.

— Cardon! strigă iar şeful, du furgonul în *patir*.

Omul care călărea pe unul din cei patru cai de la furgon, făcu să plescăie biciul şi caii porniră trăgând după ei greoiul vehicul. După cinci minute dispăreau cu totul îndărătul unei grămezi de stânci la poalele colinei.

Intre timp şeful pornise din nou. Ocoli colina timp de un sfert de oră mergând cu calul la pas şi urmat de toţi ceilalţi călăreţi în şir. Se opri deodată într'un loc în care stâncile lăsau un spaţiu destul de strâmt pentru trecere. Scoase de la brâu un fluer de argint şi modulă câteva fluerături ascuţite.

Deodată, în fundul strâmtoarei, un enorm bloc de stâncă se învârti pe axa sa şi descoperi o cavitate, destul de largă pentru ca doi călăreţi să poată intra deodată fără să descalece.

Şeful făcu un semn şi deie la o parte şi toată caravana îi trecu pe dinainte, intrând în subterană. El rămase ultimul. Şi după ce intră şi el, scoase un nou fluerat şi blocul îşi reluă poziţia primitivă acoperind ermetic cavitatea.

Caravana urmă un coridor subteran şi întortochiat, luminat de lămpi cu petrol atârnate în tavan. Dintre prizonieri numai Sandoval îşi păstrase prezenţa de spirit şi sângele rece. El îşi da seama de cotiturile drumului, de mişcările calului său. Notă toate schimbările de direcţie la stânga şi la dreapta, numărându-le în gând. Observă apoi, că după ce scoborâse în pantă uşoară, terenul subteran se urca brusc. La a douăzeci şi treia cotitură, calul se opri. Şi lui Sandoval i se luară legăturile dela mâini şi bandajul dela ochi. Se văzu într'o vastă grotă naturală, transformată într'un fel de corp de gardă.

La ordinul şefului descălecă, nişte oameni luară caii şi dispărură cu ei într'un coridor la stânga. Atunci Sandoval văzu alături de el, la lumina zilei, care pătrundea în sală

prin opt ferestre foarte înguste și adânci, pe don Esteban și pe Dolores... Patru bandiți conduceau într'un coridor spre dreapta pe soldații spanioli și pe servitorii procuradorului.

Și în sală nu rămaseră cu căpitanul, don Esteban și Dolores decât opt oameni înarmați, cari ședeau în jurul unei mese pe care era servit prânzul.

Pe pereții de stâncă erau înșirate în rasteluri arme de tot felul; carabine, baionete, săbii, revolvere strălucitoare ca în cea mai perfectă cazarmă.

Șeful dispăruse.

În picioare, la doi pași de oameni, cari mâncau în tăcere, Dolores, don Esteban și căpitanul; prima mai curând intrigată de cât îngrijorată, al doilea palid și tremurând, al treilea calm și observator. Trecură câteva minute într'o tăcere turburată doar de zgomotul fălcilor celor opt comeseni. Și deodată, o ușă solidă se deschise în peretele din fața aceluia în care erau ferestruiele.

Șeful apăru și strigă cu asprime:

— Senor don Esteban de Lucca!

Procuradorul tresări și palid la față făcu un pas, bâlbâind:

— Eu sunt... Ce vrei?

— Stăpânul vă acordă o audiență particulară. Urmați-mă!

Și întorcându-se spre unul din oameni zise:

— Granollers, dă un scaun *senoritei* și acestui *caballero*

Și pe când unul din gardieni executa porunca, el apucă fără multă ceremonie brațul stâng al lui don Esteban și împingându-l spre o scară ce se vedea prin ușa deschisă, zise rânjind batjocoritor:

— Haideți, *senor procurador*, nu vă temeți. Diavolul n'o să vă mănânce fără să bea!

Nu prea era consolare pentru Don Esteban, care împins de la spate de bandit începu să urce cu greutate treptele săpate în plină stâncă.

Ajuns în fața unei uși, don Esteban se opri.

— Încă un etaj, senor! zise șeful, dându-i un pumn în coaste.

Procuradorul scoase un oftat și porni din nou. La a doua ușă se opri. Șeful o deschise se dete la o parte și zise:

— Poftiți! treceți!

Don Esteban trecu. Intră într'o mică grotă naturală, cu stalactite, în care nu era altă mobilă de cât patru scaune fără spătare. In fața ușii prin care intraseră, văzu o altă ușă; dar căptușită cu plăci de oțel fin cizelat și strălucitor. Ea se deschise brusc singură și arătându-i-o cu un gest, șeful îi spuse:

— Intrați aci.

Don Esteban înaintă. Imediat ce trecu pragul se văzu în fața unei perdele de stofă grea. Se opri nehotărît.

Dar șeful care-l urma, dete la o parte perdeaua și îl împinse ușor, făcându-l să înainteze trei pași. Indărătul lui, draperia recăzu și ușa se închise cu un zgomot surd.

Și Don Esteban fu cât peaci să leșine de uimire.

Ghicise că-l conducea în fața misteriosului Demon al pampasurilor. Și se aștepta să vadă un om aproape sălbatec, necioplit și grosolan, îmbrăcat în piele, pătat de noroi și de sânge, un bandit însfârșit. Dar omul, în fața căruia se găsea nu semăna de loc cu brigandul pe care și-l închipuise. In primul rând, încăperea în care se găsea don Esteban era cel mai luxos cabinet de lucru. Splendide tapițerii și rafturi de lemn sculptat acopereau pereții. Sipete de lemn prețios, fotolii, o frumoasă masă sculptată, un covor de lână groasă; acesta era aranjamentul camerii pe care don Esteban o numise mai înainte, în gând, vizuina Demonului.

Cât pentru Demon, era un om întins alene pe un vast divan, între o mulțime de perne moi și luxoase. Mâna albă la inelarul căreia strălucea un admirabil diamant, ținea o țigară din care eșea un fum parfumat.

Purta cisme de piele moale galbenă, pantaloni și tunică scurtă de catifea roșie, cămașă fină de mătase albă cu guler larg resfrânt ce cădea moale pe o cravată cu capetele lungi. Nici o armă la cingătoarea de piele. Dar două splendide revolvere, o carabină englezească, două pumnale fără teacă și o sabie de cavalerie erau attârnate pe o panoplie de bronz strălucitor, pusă aproape de dânsul.

Fața sa era pe jumătate ascunsă de la frunte până sub nas de o mască de catifea roșie. Nu se vedea decât mustățile negre și subțiri, bărbia energică și deasupra măștii părul bogat și negru dat pe spate.

Acel om ciudat nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Dar ochii săi, ce se vedeau prin găurile măștii tăiate în formă de migdală, erau extraordinari. Imenși, de un verde bizar cu vinișoare aurii aveau privirea aci dulce și visătoare, aci ascuțită, teribilă, fulgerătoare. Erau într'adevăr, ochii diavolului, ochii demonului pampasurilor.

Văzând deodată ochii aceia atintiți asupra sa cu o expresie de ură înspăimântătoare, don Esteban trecu imediat de la uimire la frică. Simți că picioarele îi tremurau și ar fi căzut, dacă în clipa aceea Icarahy nu i-ar fi spus cu un ton în care se citea disprețul:

— Senor procurador, aveți un scaun îndărătul dv. Vă rog ședeți.

Și ridicându-se în cot, misteriosul bandit șezu pe marginea divanului în fața prizonierului.

Aruncă țigara într'o cenusarnită de aur, care era pe

masa și rezimându-și coatele pe genuchi, cu bărbia în mâini, fixă privirea sa fascinatoare asupra procuradorului.

— Don Esteban, zise el, știți cine sunt, nu e așa?

Procuradorul făcu o sforțare supraomenească spre a-și lua un aer nepăsător. In fața acelui tânăr bandit, voia să aibă aerul curagios și liniștit; răspunse deci, cu o liniște aparentă:

— Imi închipui... Trebue să fiți acela care e numit, — după câte văd, — absolut pe nedrept, demonul... diavolul.

Misteriosul bandit avu un surâs care lăsă să i se vadă dinții albi și care-i păru crud lui don Esteban.

— Pe nedrept credeți? Senor procurador, eu sunt într'adevăr acela care e cunoscut sub numele de demonul pampasurilor. Aci, oamenii mei mă numesc stăpâne... Pentru oaspeții mei sunt Icarahy; dv. sunteți oaspele meu, don Esteban. Voi fi deci Icarahy pentru dv.

Puțin mai liniștit, don Esteban se înclină. Apoi cu un ton pe care voia să-l facă ironic.

— Ei bine, don Icarahy, zise el, de vreme ce sunt oaspele dv. îmi permiteți să vă întreb ce taxă îmi impuneți pentru ospitalitatea dv de o zi... Căci sper că nu vreți să ne rețineți pe mine și pe pupila mea, mai mult de douăzeci și patru de ore, atât cât îi trebuie bietei copile să-și revie din emoția suferită...

— Oho! senor procurador, întrerupse Demonul. Vorbiți prea mult... Dac'am dat ordin să vi se ardă carele și să fiți luați prizonier, dv., pupila dv. și escorta, am făcut-o spre a vă oferi, — d-tale cel puțin, — o ospitalitate ceva mai lungă de douăzeci și patru de ore.

— Mie? Ce vreți să spuneți? bolborosi don Esteban.

— Veți înțelege numai decât, senor. Dv. vă duceați la Angeles din Chili ca să scoateți suma de nouă milioane de franci, în monedă franceză, moștenită de pupila dv. Dolores Alcanta?

— Da... Știu senor c'aveți obiceiul să impuneți o dijmă prizonierilor dv. Și credeți-mă că...

— Ce vorbăreț mai sunteți, senor procurador! Lăsați-mă să vorbesc, ce naiba, căci n'are valoare decât ceeace spun eu! Intr'adevăr, impun o dijmă, bogaților spanioli, cari intră pe domeniile mele, o sumă proporțională cu valoarea lor comercială. Senor Don Esteban de Lucca! ca tutore al moștenitoarei Dolores Alcanta, valorați nouă milioane de franci.

— Ce! strigă procuradorul pălind îngrozitor.

— Și ceva mai mult! adăogă Demonul imperturbabil. Dar, cum v'am ars șapte care și v'am luat douăzeci și opt de cai, vă fac un scăzământ și nouă milioane sunt suficiente.

Și ridicându-se brusc, Icarahy adăogă cu ton sec:

— Senor, când cele nouă milioane realizate în monede

de aur franceze și spaniole, în autentici dolari americani, vor intra aci, numai atunci veți ieși.

Un val de sânge năvăli în obrazul lui Esteban, care din galben se făcu vânăt.

— Cele nouă... milioane... aci ? striga el. Dar e o nebunie ! Nu sunt ale mele... Sunt ale pupilei mele... Eu nu pot dispune de...

— Haida de ! zise Demonul, ca vă iubește atât de mult că va consimți să vă răscumpere libertatea cu această sumă.

— Fie! zise Esteban, cu un aer resemnat, dar căruia o idee ce-i trecea prin minte, îi da oarecare speranță.

Și agățându-se de acea scândură de scăpare, reluă:

— Dar, ca să scot moștenirea e necesară prezența mea.

— Nu, zise scurt Diavolul.

— Cum nu ?

— Nu, vă spun ! Sunt informat. Notarul care se ocupă de moștenire, nu v'a văzut nici odată. Altcineva se poate prezenta în locul dv. E de ajuns ca acel om să prezinte hârtiile dv. și ca pupila dv. să-l considere pentru un moment ca tutorele său, dându-i numele de Don Esteban de Lucca.

— Dar Dolores nu va consimți nici odată...

— Cât pentru asta, vom vedea.

Și luând un clopoțel de pe masă, Icarahy sună. Aproape imediat ușa se deschise, draperia fu dată la o parte și apăru șeful.

— Manuelo, zise Demonul, roagă pe Senorita să-mi facă cinstea de a veni să vorbească cu mine.

Trecură câteva minute, în timpul cărora, ca și când n'ar fi fost acolo un prizonier, Diavolul, se duse la una din ferestrele înguste care luminau încăperea își rezimă coatele de ea și lăsă să-i rătăcească privirea asupra imensei câmpii.

Acele ferestre era săpate în plină stâncă. Dar, afară o ingenioasă dispoziție de colțuri de stâncă le făceau să rămână invizibile pentru cine privea din spre câmpie, dându-le aspectul unor mici cavități puțin adânci la care era imposibil să se ajungă de la o înălțime de cincizeci de metri.

Evident, când făcuse din locul acela un refugiu pentru el și pentru oamenii săi, Demonul se folosise cu o admirabilă ingeniozitate de grotele naturale săpate în stânca acelei coline, descoperită desigur printr'o simplă întâmplare.

Și don Esteban făcând aceste reflexii și altele mai puțin calme aștepta venirea pupilei sale.

Avea mâinile libere. Nu se gândi nici o clipă să se repeadă la panoplie să puie mâna pe o armă și să ție în respect pe teribilul său adversar.

Ar fi fost dealtminteri o primejdioasă temeritate. Dar pentru un spirit hotărât și o inimă curagioasă ar fi prezentat o sansă de izbândă și de libertate.

Poate căpitanul Sandoval ar fi riscat-o. Dar don Esteban nici nu se gândi măcar.

O voce aspră îl smulse de la reflexiile sale pline de amărăciune.

— Stăpâne, zicea vocea, iată pe Senorita Dolores Alcanta !

Demonul și procuradorul se întoarseră în acelaș timp.

Văzură pe Manuel dându-se la o parte ca să facă loc frumoasei creole.

Dar Diavolul înaintă, se închină adânc și voalându-și teribila strălucire a ochilor într'o privire de respectuoasă admirație, zise:

— Domnișoară, vă rog să mă scuzați că v'am făcut s'așteptați într'o sală a cărei lipsă de confort nu e de loc plăcută... Dar, trebuia să discut mai întâi cu tutorele dv.

Trase un fotoliu și adăogă, zâmbind :

— Luați loc, vă rog, Senorita.

Tânăra fată era înmărmurită.

Foarte palidă când intrase și acum cu obrajii acoperiți de o subită roșeață, Dolores se lăsă să cadă în fotoliu.

Acel elegant și misterios tânăr era deci Demonul pampasurilor !

Nu-i venea să creadă ochilor. Și la aspectul neașteptat al acelui enigmatic brigand se simți liniștită. Era emoționată, ce e drept! Dar emoția sa era mai mult de uimire de cât de teamă.

Bâigui, turburată :

— Vă mulțumesc, senor... M'ați chemat? Ce doriți de la mine ?

Demonul zâmbind se așeză pe un scăunaș sculptat și, cu multă desinvoltură și un glas dulce în care se deslușea o ușoară ironie, zise :

— Senorita, aveam tocmai o mică discuție cu tutorele dv. și nu ne înțelegeam... Dv. ne veți face onoarea de a ne pune de acord.

Dolores privi pe don Esteban, care era palid din diferite cauze.

Curagioasa copilă nu-și putu înfrâna o expresie de desgust și se întoarse spre extraordinarul bandit.

— Domnișoară, reluă acesta Vă duceați să încasați o moștenire de nouă milioane la Angeles, nu e așa?

— Da, domnule.

— Și pentru încasarea acestei sume prezența tutorelui dv. don Esteban e indispensabilă, cred.

— Indispensabilă, într'adevăr.

— Ei bine, senorita, pentru o operă grandioasă și patriotică pe care vreau s'o întreprind îmi trebuesc mulți bani; dându-mi putința de a dispune de aceste nouă milioane veți

îndeplini o operă meritorie, pentru care vă va fi veșnic recunoscătoare sacra libertate a vechiului popor argentin!

Dolores păli ușor.

— Dar, senor, eu...

— Scuzați! Am pentru tutorele dv. o stimă deosebită. Și această stimă e atât de mare în cât ard de dorința să mă bucur de compania sa câteva zile. Iată deci, ceeace vă propun, domnișoară.

Demonul se ridică. Un fulger îi trecu prin ochi și vocea sa se făcu ceva mai autoritară, când reluă.

— Pe când dv. vă veți duce la Angeles cu o escortă pentru a încasa moștenirea, senor don Esteban va rămâne aci.

— Dar prezența sa e... bâigui Dolores.

— Am prevăzut totul, întrerupse Demonul pampasurilor. Unul din locotenenții mei, un om nobil și plin de galanterie, va avea marea onoare de a vă însoți, senorita. Îi vom da hârtiile lui don Esteban de Lucca. Pentru mai multă verosimilitate se va îmbrăca cu hainele tutorelui dv. Fiind aproape de aceeași statură, îi vor veni de minune. Iar dv. veți face locotenentului meu cinstea de a-l considera ca fiind chiar tutorele dv.; îi veți spune don Esteban de Lucca, îl veți prezenta ca atare notarului și tuturor persoanelor pe care le veți întâlni la Angeles. Și după ce veți intra în posesia moștenirii, vă veți înapoia cu locotenentul meu, aci unde veți regăsi, sper, sănătos pe tutorele dv. adevărat.

Sub aparența lor curtuoazie, aceste cuvinte erau teribile. Dolores, acum, era pe punctul de a leșina. Dar, sângele nobil al rassei sale se revoltă și recăpătându-și energia se ridică brusc și răspunse cu glas sigur:

— Senor, suntem în puterea dv... Dar nu mă veți putea opri de a vă spune că săvârșiți un furt infam.

— Nu, domnișoară, răspunse Demonul, ridicându-se, la rândul său. Nu e un furt. E o restituire! Socotiți câte milioane și miliarde au luat și iau încă spaniolii de pe pământul argentin, din munca, din lacrimile, din durerea și din sângele rassei indiene... Tutorele dv. e destul de bogat, după cum sunteți și dv.! Dv. domnișoară aveți mult mai multă avere de cât vă trebuie ca să trăiți în lux. Să-mi fiți recunoscătoare pentru pretențiile mele modeste. Pentru a reda libertatea poporului care sufere și plânge sub tirania a lor voștri, nu vă iau de cât ceeace aveți de prisos; și dealtminteri, dacă mătușa dv. ar fi trăit, n'ați fi avut acești bani poate încă mulți ani de aci înainte! V'aș putea lua averile amândorora, până la ultimul ban. Nu pretind de cât cele nouă milioane, care v'au venit din întâmplare, ca un adaos la averea dv. Mulțumiți-mi și supuneți-vă!

De data aceasta era cu adevărat demonul pampasurilor, care vorbise. Și pentru Dolores fu o revelație fulgerătoare.

fu subjugată. Redeveni plăpânda copilă de șaptesprezece ani, care era în realitate. Îi fu teamă ca acel om, care se arăta deodată atât de teribil, să nu ia măsuri și mai crude dacă refuză să-i dea aceea ce cerea.

Invinsă de mii de emoții nedeslușite, recăzu în fotoliu zicând cu voce umilită;

— Faceți ce vreți, senor!

Dar un răcnet răsună lângă dânsa.

Nebun de furie, disperat, lovit în lăcomia sa de bani, don Esteban nu se mai gândi la pericol. Se ridică și se năpusti asupra demonului ca spre a-l sugruma.

Dar Icarahy care'l pândise cu coada ochiului, îi apucă mâna, i-o strânse ca într'un clește, i-o răsuci, pe când ochii săi stranii asvârleau fulgere sinistre.

Urlând de durere, greoiul procurador căzu în genuchi. Își dete deodată seama de primejdioasa situație în care se găsea.

— Iertare, senor! iertare! zise el abia respirând. Da, da, milioanele sunt ale d-voastră... lăsați-mă...

Dar, la un strigăt al demonului ușa se deschise și apăru șeful banditilor.

— Manuelo, zise Icarahy, cu un ton dispretuitor, ia pe acest mișel și asvârlă-l în celula No. 6. Dă-i o altă haină și tu îmbracă pe ale sale... Grăbește-te, te aștept!

Manuel apucă pe Esteban de umeri, îl ridică și îl împinse înaintea lui fără a spune un cuvânt.

Doleres și Demonul rămaseră singuri.

— Scuzați-mă, domnișoară, zise Icarahy care-și recăpătase sângele rece și surâdea, dar nu stimez prea mult pe tutorele dv... îl cunosc de mult timp... Nu e demn de milă.

— Ce vreți să spuneți, senor? întrebă Dolores.

— Acest mișel v'ar fi jefuit chiar el de moștenirea dv., dacă n'așI fi intervenit, din fericire, eu făcând-o să servească la independența amicilor mei...

— Dar, senor...

— Știu precis. Serviciul meu de informații e perfect. Ați fi preferat ca patrimoniul dv. în loc de a fi folositor sărmanilor Araucani să fie risipit nebunește de tutorele dv.?

— Nici odată! exclamă cu putere tânăra fată. Dar, calomniați pe don Esteban. Nu se poate să fi avut asemenea intenții.

Impasibil, Icarahy se înclină în fața tinerei fete și zise scurt :

— Dolores Alcanta, eu nu calomniez niciodată.

Urmă o tăcere.

Demonul se ridică și înclinându-se din nou în fata lui Dolores care nu stia ce să răspundă, îi zise:

— Senorita, noaptea trecută v'a obosit desigur. Vreți să vă repauzați câteva ore, să mâncați ceva și apoi...

— Nu, întrerupse Dolores, ridicându-se la rândul său, prefer să plec imediat. Voi mânca și voi dormi în vagon.. Servitoarea mea poate să mă însoțească?

— Ea va veni cu dv. Și, afară de o singură privință, locotenentul meu, care va fi cu dv. timp de două săptămâni și toți oamenii din escortă vor fi la ordinele dv...

Vorbind, agită clopoțelul. Perdeaua de la ușă se ridică și apăru un negru.

— Jim, ordonă el, condu pe senorita în camera albastră, unde o așteaptă servitoarea sa și rămâi la ordinele sale.

Și cu o profundă reverență, Icarahy reconduse până la ușă pe Dolores încremenită. In momentul acela reapăru Manuel. El intră în cabinet după stăpânul său.

— Manuel, zise Demonul, ai hârtiile?

— Da, stăpâne.

— Dă-mi-le.

Icarahy luă portofelul pe care i-l prezentă locotenentul se așeză la masa de scris și examină unul după altul documentele pe care le conținea.

— Bine, zise, sunt în regulă. Senorita vrea să plece imediat; îmbracă hainele procuradorului, ia cincizeci de oameni și pleacă. Veți merge cât puteți de repede.

— Luăm vagonul?

— Da, înhămați opt cai. Metissa va însoți pe stăpâna sa. Însărcinează pe Ripan să gătească pentru amândouă. Vreau ca Senorita Dolores Alcanta să fie bine servită și tratată cu cel mai mare respect.

— Am înțeles, stăpâne.

— In timpul călătoriei, vei cere să-i vorbești. Și o vei face să înțeleagă că în mâinile ei stă viața procuradorului, a căpitanului, a soldaților și a servitorilor. Titlurile pe care ți le va încredința notarul vor valora nouă milioane de franci aur francezi. Tezaurul nostru de război va atinge aproape cifra prevăzută. Incă două sau trei mici despăgubiri de felul ăsta și vom putea intra în campanie. Fii prudent și îndemânatic. Te voi înapoia peste două săptămâni. Du-te, Manuelo.

Demonul întinse mâna locotenentului său care i-o sărută cu o expresie de adevărată adoratie.

—La revedere, Manuelo. A! dă ordine ca Sandoval să fie închis în celula No. 8 și tratat ca un oaspe de seamă... Procuradorul, însă să fie tratat ca un prizonier. Cât pentru ceilalți să fie închiși în grota centrală și tratați ca ceilalți oameni de trupă.

Și făcând din prag un ultim gest de adio, Demonul pampasului lăsă să cadă perdeaua. Cu pas sprinten, străbătu cabinetul și ducându-se la una din ferestre, privi distrat

câmpia, visând la lupte și independență și la un misterios trecut pe care nimeni nu-l cunoștea, desigur, afară de Arnsul.

. . . . . .

Între timp cei trei cercetași, înaintau pe drumul lor conduși de Tehuam-Peq și de credincioșul Zomba.

Și, în noaptea aceea, poposiră în câmpie, lângă isvorul unui râu, care, șerpuind printre trestii subțiri se ducea să se verse la opt kilometri de acolo, în Balta Morții.

CAPITOLUL IV

Capcana indienilor

Doleres nu întâmpină la Angeles nici o greutate ca să încaseze enorma moştenire.

Prezentă pe Manuelo ca pe tutorle său şi nimeni nu se îndoi de identitatea sa. Dolores şi Manuelo locuiră la notar, care insistase să accepte ospitalitatea ce le oferea.

Cât pentru cei cincizeci de bandiţi ei trecură drept nişte *gauchos* în serviciul bogatei senorite. Ei locuiră la han. Şi timp de opt zile, nu se vorbi la Angeles de cât de fabuloasa moştenire. Dolores fu invitată în mai multe case, dar Manuelo n'avu nevoie să insiste spre a o convinge că trebuia să se grăbească. Şi a doua zi după sosirea lor în oraş, caravana porni iarăşi la drum.

Cele nouă milioane de mărci se compuneau din titluri de rentă franceze şi din valori engleze. Formau un teanc gros de hârtii preţioase închise într'un portofel de marochin.

Dar, Manuelo, care era omul cel mai prudent din lume, scoase hârtiile din portofel şi le înfăşură într'o bucată de pânză impermeabilă, făcând un pachet pe care apoi îl legă de o solidă curea de piele. Se desbrăcă şi strânse cureaua pe pielea goală, în aşa mod în cât pachetul să rămâie bine legat pe piept de capetele acelei cingători pe care le înodă solid. Apoi îşi puse cămaşa de flanelă, bluza de piele şi îşi zise în sine, râzând pe când se privea în oglinda, care împodobea camera oferită de notar:

— Sunt un om care valorează peste nouă milioane. Căci pielea şi viaţa mea valorează şi ele ceva în afară de hârtiile senoritei Alcanta!

Care erau gândurile lui Dolores în cursul acelei călătorii? Nimeni n'ar fi putut spune. Tânăra fată sta închisă cu Giacinta în camera din mijlocul vagonului. Şi când în fiecare seară, după ce poposeau, Manuelo venea să o întrebe cum îi merge. Dolores îi răspundea în mod laconic.

— Totul e în ordine! mulțumesc.

Dar ca o adevărată spaniolă, suferea văzându-se astfel învinsă.

Totuși bunul său simț și firea sa dreaptă o făceau să-și spuie :

— Luptă pentru independența lor! Cu atât mai rău pentru mine !

Dar, acel demon al pampasurilor, acel tânăr cu masca roșie, cine era în realitate?

Și acel mister o preocupa.

A patra noapte, când făcuseră ceva mai mult de jumătatea drumului, Manuel dete ordin să se așeze lagărul lângă izvorul unui pârâu, care după ce curgea pe o distanță de vreo sută de metri, se pierdea iar în pământ.

La nord de acest pârâu, terenul se ridica în pantă ușoară până la un grup de arbori cu un frunziș foarte des. De celelalte laturi se întindea câmpia vastă și desolată.

Oamenii înșirară caii în cerc în jurul vagonului, ca de obicei, apoi luară masa, iar când veni noaptea rece și întunecată, cei cari nu erau de gardă se înfășurară în grelele lor mantale și se culcară sub vagon pe straturi de iarbă uscată.

Ceilalți în număr de zece se puseră de pază în punctele fixate de Manuel în afară de cercul format de cai.

Cât pentru Manuel, se retrase în coridorul furgonului, se întinse într'un fotoliu de paie, pregătindu-se să doarmă, după obiceiul bandiților în campanie, adică numai cu un ochi și cu o ureche, pe când celălalt ochi și cealaltă ureche stau de veghe.

In noaptea aceea însă Manuelo ar fi făcut mai bine să nu se retragă în vagon și să n'adoarmă nici chiar pe jumătate.

Ar fi făcut mai bine să se plimbe în jurul lagărului și să se ducă până la păduricea, care era la nord de pârâu. Și ar fi văzut un spectacol care l-ar fi interesat.

Iată ce ar fi văzut :

In timpul zilei, după cum constatase însăși Manuel, păduricea era pustie. Dar, se întâmplă altfel când veni noaptea și lagărul fu adormit. Incet, foarte încet, vârful arborilor se clătină și foșnetul frunzelor fu atât de ușor încât putea fi provocat de briza nocturnă, care agita pampasul dela un capăt la altul... Era ce e drept și briza. Dar fășăitul acela avea cu totul altă cauză. Din fiecare vârf, dealungul trunchiului alunecă un om... și când ajunse jos, se rezemă de arbore, nemiscat.

Dacă Manuel, în timpul zilei, s'ar fi distrat numărând arborii păduricei, ar fi numărat două sute treizeci și trei.

Acum în fiecare arbore era un om. Deci, în pădure se ascundeau două sute treizeci si trei de indivizi...

Cine erau aceste ființe ciudate, care se ascundeau în arbori, ca păsările de pradă?

Nici Manuel dac'ar fi fost acolo n'ar fi putut spune, căci întunerecul deși nu atât de opac în cât să ascundă totul, nu lăsa totuși să se distingă trăsăturile precise ale acelor umbre.

Acele ființe misterioase stau nemișcate de câteva minute, când strigătul lugubru al bufniței răsună în noapte.

Ca și când ar fi fost un semnal, formele omenești se desiipiră de trunchi și începură să se târască pe jos, fără zgomot și în aceeași direcție.

Ajunseră pe rând la marginea pădurii. Și acolo nemișcate una lângă alta, acele umbre amenințătoare se formară în linie semicirculară, culcate la pământ, întoarse toate spre acelaș punct...

Acel punct era lagărul banditilor. Și, deodată o umbră se desfăcu de celelalte. Se târa încet, oprindu-se îndărătul ori cărui smoc de ierburi, înaintând cu atâta precauțiune, în cât nici cea mai apropiată dintre santinele n'ar fi putut auzi vreun zgomot. Această santinelă, care întorcea pe jumătate spatele pădurice, sta cu amândouă mâinile rezimate de țeava puștii al cărei pat era afundat în pământul moale. Umbra misterioasă fu repede la doi pași de banditul nemișcat.

Și, deodată, destinzându-se asemenea unui arc, umbra se repezi în spinarea omului și cu o lovitură de cuțit îi tăiă gâtul. Santinela nu scoase nici un strigăt, nici un suspin. Căzu în brațele ucigașului, care, încet, puse cadavrul jos, apucând pușca care rămăsese înfiptă în pământ.

Atunci numai, cineva care ar fi văzut de aproape scena ar fi putut observa că diabolicul agresor era un indian cu pieptul gol și pană de vultur la cap. Acel indian se plecă, luă pălăria și mantaua santinelei moarte și îmbrăcându-se cu ele, rămase în pozitia în care fusese banditul înainte de a fi atacat.

Totul se petrecu atât de repede și fără nici un zgomot, în cât celelalte santinele nu văzură nici nu auziră nimic.

Și atunci, toți indienii rămași în marginea pădurii înaintară târându-se spre lagăr. Cum era și firesc tovarășul lor îi lăsă să treacă. Unul câte unul se strecurară în lagăr, unii trecând pe sub burțile cailor, alții grupându-se la o mică distanță de fiecare sentinelă.

Deodată unul din cai, mai nervos de cât ceilalți scoase un nechezat puternic. Acel strigăt de animal speriat făcu să tresare sentinelele somnoroase și deșteptă pe Manuelo, adormit în coridorul vagonului. Acesta se sculă și scoțând revolverul de la brâu se repezi la ușă, zicându-și:

— E nechezatul lui Satan, a simțit carne de indian!

Și deschise ușa. Dar, în aceeași clipă, douăzeci de Tobasi

se năpustiră la Manuel, care dându-se un pas înapoi, trase două focuri de revolver în grupul agresorilor. Nu putu trage și pe al treilea. Pe când afară izbucneau strigăte și blesteme sălbatice, Manuelo era trântit la pământ, astupat la gură, legat de mâini și de picioare și înfășurat ca un salam într'o pătură. In acelaș timp alți indieni desfundau ușa cabinei, făcând acelaș lucru cu Dolores și Giacinta, înspăimântate.

Afară însă, oamenii deșteptați de cele două focuri de revolver ale șefului își daseră repede seama de situație. O ceată de indieni. Câteva sentinele erau omorâte. Celelalte se apărau fiecare contra a cinci sau șase asediatori. Caii, care-și rupseseră legăturile, galopau în toate direcțiile în jurul lagărului, umplând noaptea de înspăimântătoarele lor nechezături. Apoi vagonul fu invadat... Banditii își cunoșteau datoria: să înconjoare vagonul și să se sacrifice toți spre a înlesni fuga lui Manuelo și a lui Dolores. Dar, când voiră să execute consemnul, era prea târziu. Un om gigantic, care ducea în spate pe Manuelo, legat și astupat la gură, sărise pe un cal și fugea. Lucru ciudat, acel om, care comandase atacul indienilor, nu era pe jumătate gol ca ei. Era îmbrăcat în piele, purta o somberero și pe obraz o mască roșie. Vreo duzină de indieni înconjurau pe cei doi, cari duceau pe Dolores și pe Giacinta și toți fugeau spre pădurice, luând, în trecere, caii.

Strigătul bufniței scos de răpitorii lui Dolores și ai Giacintei vesti pe ceilalți indieni că atacul reușise. Intr'o clipă Tobasii aproape toți pe jos, unii din ei pe caii furați, dispăreau în noapte. In jurul vagonului rămaseseră vreo douăzeci de morți sau răniți.

Doi erau prizonieri.

Trecu o jumătate de oră până ce banditii lui Icarahy își putură da seama de rezultatul acelei tragice surprinderi și să adune pe puținii călăreți rămași.

Și când se numărară, în jurul unui mare foc aprins, văzură că nu mai erau decât treizeci și opt. Șeful lor fusese răpit și unsprezece muriseră.

Fu un anume Rascas, vechi vânător argentin care luă comanda companiei.

— E zadarnic să mai urmărim pe banditii aceia, zise el. Șacalii aceia trebuie să fi fost cel puțin trei sute; am cădea în altă capcană și nu suntem în număr suficient. Și apoi când lumina zilei ne va permite să le găsim urmele, vor fi departe! E mai bine să ne întoarcem la stânca noastră în marș forțat. Vagonul nu mai conține nimic prețios. Să-i dăm foc. Va servi de rug pentru corpurile camarazilor noștri. Și haidem cât putem mai repede să informăm pe stăpân despre această afacere desastruoasă. Numai el poate regăsi pe Manuel, elibera pe senorita și pedepsi pe mișeii Tobas.

— E prima dată când oamenii lui Icarahy sunt învinși! zise un glas mohorât. Stăpânul va fi furios și pentru noi înseamnă dezonoarea!

— Stăpânul, replică bătrânul Rascas, ne va permite, înainte de a ne împușca să ne recăpătăm onoarea! Haidem! Adunați cadavrele, așezați-le în vagon și dați-le foc! Mai repede! Urcați pe șea pe cei doi prizonieri și legațile mâinile.

In zece minute ordinul fu executat, flăcări imense izbucnind din vagon se înălțară în noapte cu pârâituri sinistre pe când o trupă de patruzeci de călăreți sbura ca o vijelie prin pampas.

In momentul acela discul roșu al lunei pline se ivea la orizont contopindu-și lugubra strălucire cu flăcările de sânge ale incendiului

CAPITOLUL V

Justiția lui Icarahy

Când, în sala de gardă, Rascas îi povesti dezastrul, demonul ascultă groaznica povestire fără ca un mușchi al feței sale să tresară.

Indărătul lui Rascas, erau strânși ceilalți treizeci și șapte de banditi cu capetele plecate. Cei doi prizonieri ședeau în dreapta, în picioare, legați unul de altul, spate în spate. Unul era indian, celălalt de rasă albă.

— Stăpâne, încheiă Rascas, iată tot adevărul. Dacă suntem vinovați, pedepsește-mă numai pe mine, ca al doilea șef căci camarazii mei s'au bătut ca niște bravi. Dar înainte de a pune să mă împuște, permite-mi să-mi recapăt onoarea pe care șacalii pampasului mi-au răpit-o, odată cu Manuelo și senorita...

Demonul nu răspunse.

Părea calm și acea liniște era mai spăimântătoare de cât ca mai zgomotoasă furie, căci ochii ce se vedeau prin masca roșie, fulgereau de mânie înfrânată.

După câteva secunde de tăcere, Icarahy zise cu ton sec:

— Și hârtiile ?

— Sunt la Manuelo! răspunse Rascas.

— In ce mod?

— Mi-a spus și mie secretul. Le are legate pe piept între piele și cămașă.

— Bine !

Și demonul pampasului se întoarse spre prizonieri. Privi lung pe cel care era de rassă albă și prizonierul plecă pleoapele sub privirea aceea grozavă.

— Deslegați-l ! zise demonul arătându-l.

In două minute omul fu liber. Era un indian înalt și voinic cu părul și barba roșie, cu o expresie fioroasă și mișelească în acelaș timp.

— Cine esti? zise Demonul cu dispreț.

Omul ridică fruntea cu un soi de mândrie.

— Eu sunt *Coyott*-ul răspunse el.

— Știam, replică Icarahy, te recunoscusem... Vei muri re a plăti pentru toate delictele, pentru toate mișeliile, pen-u toate trădările tale. Pleacă-ți capul, banditule!

Impresionat, învins, Coyott-ul plecă fruntea.

— Tu ți-ai trădat rassa și culoarea. Ca să duci viața de igandaj care'ți place te-ai aliat cu Tobasii, inamicii bravi- Araucani, cari sunt amicii nostri și în pampasurile noas-e ai făcut pe spionul în favoarea spaniolilor cotropitori. Ai eritat deci de sute de ori moartea și acum vei muri.

Tremurând din tot corpul, omul răspunse câteva cuvin-neînțelese.

— Dar, relua Demonul, cu voce taloasă. Am două feluri a da moartea. Unul care lungește agonia prin cele mai ozave torturi... Iar celălalt, care ucide într'o clipă, fără rere. Alege! Dacă'mi răspunzi sincer la întrebările mele, i muri,—chiar dacă răspunsurile ar agrava delictele tale,— un glonț în frunte. Dar, dacă minți vei fi torturat într'o rceră dealungul unor nesfârșite zile și nopți de groază.

Coyott-ul avu o singură și ultimă trăsărire de revoltă:

— Cum vei ști dacă spun adevărul? zise el.

— Netrebnicule! răspunse Icarahy, mă voi uita în ochi! i pe când vei vorbi! Și sunt sigur că te vor da de gol.

Omul lăsă capul pe piept și bâlbăi :

— Intreabă, îți voi spune adevărul.

— *El* știa că procuradorul de Lucca și pupila sa se du au la Angeles ca să încaseze moștenirea de nouă milioane?

— Da.

— În ce mod?

— Toți știau la Viedma.

— *El* comanda compania de indieni, cari au atacat ca-vana ?

— Da.

— Ce voia să facă?

Cine era acel *El* despre care vorbeau, fără să-l nu-ească, Demonul și *Coyott-ul?* Mister.

Coyott-ul răspunse :

— Să puie mâna pe Dolores Alcanta și să n'o înapoieze l don Esteban de cât contra unei despăgubiri de cinci mi-ane, cu care ne-am fi dus în Spania să trăim în liniște. delalte patru milioane ți le lăsa ție.

— Mulțumesc! rânji Demonul. Și îl voi mulțumi când fi în mâna mea. Lovitura sa de atunci a dat greș, mulțu-ită oamenilor mei. Dar, în urmă, nu-i așa, el s'a dus la San-ago, a așteptat pe moștenitoare și-apoi a plecat înapoi?

— Da.

— *El* a văzut pe Manuelo; a înțeles că eu îl substituisem

lui don Esteban, dar n'a spus nimic, sperând să puie mâna, la înapoiere, pe moștenitoare și pe moștenire.

— Intocmai.

— Și a îndrăznit, recunoscând pe Manuel, să atace pe oamenii mei!

— Oamenii tăi nu erau de cât cincizeci. Noi eram împreună cu tribul Tobas și Chaco trei sute din care două sute treizeci și doi au atacat, iar șaptezeci și opt păzeau caii și trebuiau să facă să ni se piardă urma în cazul unei urmăriri.

— Bine, zise Icarahy cu dispreț, erați cinci contra unul. Dar eu știu unde locuesc triburile, mă voi duce cu cincizeci de oameni și în proporție de unul contra trei îi vom nimici. Continuă, care era planul *lui?*

— Să ucidă pe Manuel și câți mai mulți dintre oamenii voștrii. Să răpească pe Dolores și banii pe cari îi presupunea închiși în camera din vagon, pe care eu o putusem vizita în ascuns la Angeles și observasem o ladă die fier în perete.

— Povestește.

— La începutul atacului, el urcă un grup de indiani în vagon. Pătrunsei și eu îndată ce Manuel fu doborât și pe când ceilalți luau pe senorita și pe servitoare, mă dusei la lada de fier a cărei chee era în broască, o deschisei. Dar, nu erau de cât bijuterii pe care le-am luat. Iată-le.

Și vorbind, scoase din buzunarul bluzei un pumn de bijuterii, apoi altul în care străluceau diamante, smaralde, rubine.

— Rascas, ordonă Demonul, ia-le! Inainte de a le înapoia lui Dolores Alcantes le voi purifica în apă clocotită... Continuă !

— Atunci avui presimțirea că Manuel avea banii asupra sa. Ii spusei aceluia pe care'l știi. El striga să-i aducă pe Manuel viu împreună cu senorita. Ordinul său fu executat imediat. Dar nu putui eși din vagon de cât după ceilalți și fui făcut prizonier chiar pe scară.

— Ai comunicat cuiva presimțirea ta cu privire la hârtii?

— Nu, numai lui, ceilalți nici nu știau de bani, credeau că vrem să răpim pe senorita ca s'o ia *el* de nevastă și pe Manuel pentru a cere o răscumpărare.

— Bine. Privește-mă.

Coyott-ul ridică ochii și privirile fulgerătoare ale Demonului îi se implântară în pupile.

— Ai spus adevărul, zise Icarahy. Nu mai am nimic de întrebat... Crezi în Dumnezeu?

Coyott-ul se cutremură. Scoase un gemăt sugrumat, apoi după o lungă tăcere:

— Da... da. Cred în Dumnezeu.

— Atunci recomandă-ți sufletul bunătății sale.

Coyott-ul căzu greoi în genuchi. Trecură trei minute într'o tăcere tragică.

Demonul scoase de la cingătoare revolverul damaschinat.

— Dumnezeu să-ți ierte crimele, trădările și viața pe care ai dus-o! zise cu răceală.

Și întinzând brațul zdrobi cu un glonte fruntea Coyottului. Corpul se clătină și se prăvăli la picioarele lui Icarahy.

Demonul puse revolverul încă fumegând la cingătoare și cu tonul irezistibil pe care-l lua când vorbea cu oamenii săi :

— Rascas, dacă în opt zile, senorita Dolores și Manuelo nu vor fi aci vei fi împușcat.

Rascas rămase impasibil, pe când stăpânul vieței sale continua:

— Pregătește expediția. In cincizeci de oameni în care vă numărați și voi cari ați fost învinși și plecați imediat.

Apoi arătând corpul Coyottu-lui:

— Pune să se îngroape cadavrul acesta la o milă de aci.

— Și prizonierul indian?

— Să fie spânzurat, iar corpul să fie lăsat pradă vulturilor.

Și fără o privire asupra celui care murise sau a celui pe care-l condamnase, demonul eși din sala de gardă.

CAPITOLUL VI

Cercetaşii se amestecă

Deci, cu câteva zile în urmă cercetaşii şi escorta lor se opriseră la câţiva kilometri de Balta Morţii. A doua zi ajunseră la ea şi hotărâră s'o ocolească, urcând pe malul drept al Râului Negru şi să-l treacă chiar la poalele muntelui din care isvorăşte. Tehuam-Peq îi asigurase că în munţi vor găsi de vânat urşi mici de statură dar foarte feroci şi chiar jaguari.

Câteva zile deci cei trei cercetaşi continuară să se îndrepte spre vest. Chiar în noaptea în care avu loc atacul asupra oamenilor Demonului, se opriseră pe malurile lui Rio Negro la câteva leghe mai sus de locul măcelului.

Noaptea fu excepţional de liniştită pentru tinerii noştri aventurieri şi dimineaţa porniră din nou la drum. Peisagiul era extrem de pitoresc. Intre două maluri râpoase Rio Negro cădea ca un torent în cascade spumoase, din stâncă în stâncă şi călătorii noştri urcau la pas malul accidentat.

Mergeau de o oră, fără să scoată o vorbă, când Marius, care ca de obicei o luase înainte auzi un zgomot ce-i se păru galopul unui cal. Ascultă şi se convinse că era în adevăr aşa.

— Oho! îşi zise el. Un tip care galopează prin locurile astea atât de accidentate! trebuie să fie tare grăbit!

Opri calul ca s'asculte mai bine şi fu ajuns şi de ceilalţi. Le făcu semn să tacă.

Raimond, care se apropiase, îl întrebă :

— Ce e ? Ai văzut ceva ?

— Nu, n'am văzut nimic. Dar aud. Ascultaţi !

Nu încăpea îndoială, era ecoul galopului unui cal. Peste puţin nu mai fu ecoul, ci însăşi zgomotul pe care-l auziră. Apoi galopul se schimbă în trap, apoi în pas repede, care răsuna sec pe terenul pietros.

Nu puteau ghici dacă era pe malul drept sau pe cel stâng.

— Să n ascundem, zise Raimond.

Un călăreț care galopează sau care merge chiar la pas prin regiunile astea e un lucru destul de rar ! zise Raimond.

— Intr'adevăr, afirmă Tehuam-Pey. Trebue să observăm că araucanul când vorbea cu cercetașii, se exprima în spaniolește. Și de atâtea zile de când călătoreau cu dânsul, cercetașii luaseră și ei obiceiul să vorbească între ei spaniolește, limba în care se perfecționaseră mult în crusul ședeții lor la Santiago din Chili și la Punta-Arenos.

La drept vorbind, scâlciau fără milă limba spaniolă, dar cum și Tehuan-Peq o scâlcia și mai rău, ajunseseră să vorbească o limbă de esență spaniolă în care se înțelegeau perfect.

— Intr'adevăr, repetă Tehuan-Peq, după o nouă tăcere. E drept că ne găsim aci pe domeniul Demonului pampasurilor.

Era prima oară când cercetașii auzeau rostindu-se acel nume.

Cu o mișcare bruscă, Marius se întoarse la el și zise:

— Demonul pampasurilor ? Ce animal e ăsta ?

— Nu e un animal, răspunse, grav, Tehuan-Peq. E un om, un alb ca și dv. Eu îl respectt fără să-l cunosc, fiindcă a jurat să libereze antica națiune a araucanilor și să reconstituiască un stat indigen. Dar, străinii se tem de dânsul fiindcă le ia o taxă de răscumpărare când trec pe domeniile sale, iar indienii Tobas îl consideră un flagel, fiindcă îi masacrează fără milă, considerându-i hoți și banditi.

— Știi că e interesant demonul ăsta ? zise Raimond.

— Cum îl chiamă ? întrebă Jan Bart.

— Argentinii și Chilienii îl numesc „El diabolo". Noi însă, ca și puelscii și patagonii, îl numim Icarahy, iar cei care-l servesc îl numesc „stăpânul".

— E emoționant, mii de pipe ! exclamă Marius.

Dar tropotul calului care se apropia pe terenul pietros readuse pe cercetași la realitatea momentului și Raimond zise :

— Să ne ascundem.

Atunci cei cinci călăreți împinseră caii în mijlocul unui iesiș ce se găsea la două sute de metri de malurile râului si avură grija să puie cailor și catârilor un fel de botniță, ca să nu necheze. Și se așezară astfel încât să nu fie văzuți, dar să vadă printre frunze.

Așteptau de vre-o trei minute, când de după o grămadă de stânci, ce se înălțau vertical, se ivi călărețul, al cărui aspect îi lăsă înmărmuriți.

Intr'adevăr, acel cavaler, îmbrăcat ca un *gaucho* argentin purta o mască roșie care nu lăsa să se vadă decât mustățile cărunte. Avea o vastă sombrero galonată, care-i

masca partea superioară a frunții. Dar ceva și mai extraor
dinar, ducea, pus deacurmezișul pe șeaua calului său, pe u
om legat la gură și cu ochii căscați, iar mâinile și picioarel
legate cu frânghii solide care-l țineau pe șea.

— Iată ceva extraordinar! murmură Raimond.

— Dar, zise, îndărătul lui Tehuan-Peq, e chiar demo
nul pampasurilor!

Raimond se întoarse:

— Spuneai că nu-l cunoști, mai adineaori.

— Nu, dar știu că poartă o mască roșie.

E lesne de ghicit eroarea pe care o comitea Tehuan-Peq

Acel om purta într'adevăr o mască roșie, dar noi știm
că nu era Icarahy, Demonul pampasurilor.

Pe când călărețul, nebănuind prezența acelora care-l spionau, trecea prin fața pădurii, lăsând să mai răsufle ca
lul care părea istovit, cei trei cercetași îl observau cu curio
zitate și Marius murmură:

— Aș vrea să știu ce înseamnă toate astea. Dacă l-ar
opri?

Cei trei tineri erau nehotărâți și trecură vre-o trei mi
nute fără să-și vorbească. Acele minute fură de ajuns pentru
ca necunoscutul să dispară dincolo de pădure.

— Trebue neapărat să-l urmărim, zise Raimond, nu pe
față, pentru că, dacă acest om e într'adevăr așa zisul „De
mon al pampasurilor", e inutil să ne atragem furia sa, dar
prizonierul mă interesează și dacă, după cât se pare e un
om cumsecade, iar celălalt un simplu bandit, vom face o
faptă bună, eliberându-l.

— Bravo, zise Marius.

Atunci Raimond se întoarse la Tehuam-Peq și la Zomba
și le spuse:

— Rămâneți aci și păziți animalele.

Cei doi servitori deprinși să se supuie, nu făcură nici
o obiecțiune și tinerii lor stăpâni scoborâră sprinteni de pe
cai și porniră pe jos în direcția în care dispăruse călărețul.
Ceva mai departe îl văzură scoborând încet cursul fluviului.

Se consultară în grabă și hotărâră să-l urmărească până ce se va opri, cum era probabil, ca să se odihnească.

După o jumătate de oră, ajunseră, într'adevăr, la începutul unei câmpii ce se întindea între primele șiruri de munți și o serie de coline joase.

Călărețul se opri, după cum prevăzuseră urmăritorii săi. Descălecă și luând pe prizonier în brațe îl puse jos.

In momentul acela calul său întoarse capul spre tufișurile în cari cercetași stau întinși la pământ, și necheză ușor.

Călărețul nu păru că dă atenție acelui nechezat, ceeace

bucură pe cei trei tineri, dar, cu pas hotărît, se îndreptă spre râu.

— Unde s'o fi ducând ? întrebă Raimond,

— Probabil să ia apă ; văd că are o sticlă la brâu, trebue să fie goală.

Dar văzând că necunoscutul dispărea în albia râului Marius zise celorlalți doi :

— Nu vreau să-mi scape. Așteptați-mă.

Și târându-se pe pământ, se îndreptă spre râu, dar în loc de a urma o linie paralelă, care l-ar fi dus direct la râu, avu ideea instinctivă de a descri în mersul său, cele două linii ale unui unghiu al cărui vârf era îndreptat spre prizonier. Probabil avea intenția să se ducă să-l libereze, tăindu-i legăturile, în timp ce necunoscutul lua apă.

Totuși, ajuns la marginea apei, banditul nu-și umplu sticla ci, cu pași repezi urcă pe o distanță de vreo sută de metri cursul râului negru. Apoi urcă din nou malul pe care scoborâse și ascunzându-se îndărătul unei stânci, privi înainte.

— *Bueno,* zise el, nu sunt decât doi ! Dar, ce ciudat costum, de unde vin ? Poate că sunt spioni de-ai lui Icarahy? Stau culcați ! Îi am în mână.

O serie de tufișuri se succedau între malurile râului și locurile unde Raimond și Jan Bart culcați la pământ priveau curioși pe Marius care se strecura spre cal și prizonier.

Dar terenul era astfel conformat, încât omul nu putea vedea pe Marius.

Între timp și omul începuse să se târască, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Ajunse astfel la câțiva pași de Raimond și Jan Bart. Scoase, din tocul care-i atârna la brâu, un enorm revolver cu butoiaș și ridicându-l încet, zise în spaniolește.

— Ei! Voi, spionilor! In picioare și sus mâinile!

La aceste cuvinte, cei doi tineri, încremeniți, întoarseră capul și se văzură amenințați d enormul revolver al omului cu mască roșie.

Și cum acesta repetă ordinul, înțeleseră că cel mai mic gest de împotrivire le-ar fi fost fatal. Se consultară deci din ochi și fură de aceeași părere.

Își ziceau apoi că Marius care auzise de sigur, va interveni în așa mod încât să-i salveze.

Se ridicară deci amândoi și se întoarseră spre bandit.

Atunci acesta, rânjind :

— Aha! niște băețandri! Ce faceți aici?

Raimond și Jan Bart avură atunci ideea să câștige timp, vrând să-i dea timp lui Marius să intervie, căci de data asta auzise desigur, glasul ridicat al banditului.

Raimond răspunse deci, în italienește ;

— Suntem călători, cari, surprinși de a vă vedea cu un prizonier deacurmezișul șelei, v'am urmărit din curiozitate.

Dar, banditul, care nu înțelegea italiana, ridică din umeri și zise în spaniolește.

— Vorbiți limba pe care o vorbesc eu. De vreme ce călătoriți prin Argentina, trebue să știți patru cuvinte spaniolești. Spuneți-le.

Dar, în loc de a răspunde, cei doi tineri zâmbiră. Ce se întâmplase? Un lucru foarte simplu.

Raimond și Jan Bart vedeau pe Marius, care târându-se din tufiș în tufiș ajunsese la locul conflictului pe aceeași cale ca și necunoscutul. Nu răspunseră, ca și când n'ar fi înțeles. Atunci omul repetă fraza și îi se răspunse, în sfârșit, dar nu de Raimond, nici de Jan Bart, ci de Marius. Cercetașul sta în picioare la patru pași de bandit și cu voce puternică și batjocoritoare îi strigă în spaniolește, sau mai bine zis într'o spaniolească proprie, dar inteligibilă :

— Suntem niște tipi, cărora nu le e frică de Demonul pampasurilor. Ridică mâinile la rândul tău și dă drumul revolverului sau trag !

La glasul acela detunător, care răsuna la spatele său, omul se întoarse și văzu un al treilea băetandru, care îndrepta asupra lui un browning de calibru mare. Nu încercă să lupte, dându-și seama de inferioritatea armei sale față de browningul amenințător și cu atât mai mult cu cât ghicea ceeace se petrecea acum în spatele său, că Raimond și Jan Bart scoseseră și ei revolverele și că era prins între două focuri.

Dar era desigur un om înzestrat cu un minunat sânge rece, căci în loc să dea drumul revolverului și-l puse doar la loc în teacă, privi pe cercetași unul după altul, apoi ridicând ușor marginea vastei sale sombrero, zise:

— *Bueno ! Adios !*

Și, fără alte cuvinte, impasibil, se îndreptă spre calul său.

Cei trei cercetași rămaseră încremeniți și nici nu se gândiră să-l mai oprească și cu atât mai puțin să tragă asupra lui, deoarece nefiind atacați, n'aveau nici un motiv să-și descarce armele în corpul omului cu masca roșie.

Dar Marius își aminti imediat de prizonier, pe care r reușise să-l deslege și strigă :

— Prizonierul ! Prizonierul !

Și începură s'alerge. Dar, când Marius ridicase și banditul o luase la fugă. Ajunse la cal, se plecă ridice pe prizonier, dar întorcând capul spre ce își dete desigur seama că nu mai avea timpu'

Cei trei cercetași scoaseră un strigăt de bucurie și Raimond exclamă :

— Îl lasă ! Îl lasă !

Dar bucuria nu le fu de lungă durată, căci văzură pe brigand plecându-se, întinzând brațul înarmat cu revolverul și trăgând în prizonierul întins la pământ.

Înainte ca Raimond, Marius și Jan Bart să fi putut face un gest în fața acelui asasinat atât de crud și de neprevăzut, omul dase pinteni calului, care, cu toată oboseala, înebunit de durerea pricinuită de formidabila lovitură, pornise în galop. Era zadarnic să încerce să-l urmărească, deoarece erau deocamdată pe jos. Primul lor gând fu prizonierul.

Alergara la el și îngenunchind observară că respira încă. Jan Bart îi smulse legătura dela gură și strecură câteva picături de rom printre buzele nenorocitului. Acesta deschise ochii și murmură aceste cuvinte :

— *Adios, amigos, adios !*

Ochii săi se holbară, corpul tresări din cap până în picioare, scoase un suspin adânc și recăzu : murise. Cei trei tineri erau încremeniți de rapiditatea acelei drame. În mod mașinal, pe când muribundul murmura ultimul adio, Mariușii desfăcuse cămașa ca să vadă rana și să-și dea seama de gravitatea ei. Și pe când ochii și urechile erau atente la chipul răvășit de durere și la cuvintele muribundului, simțul pipăitului fu impresionat de ceva neașteptat. Sub cămașa însângerată simți un strat gros de hârtie.

Când constatară moartea, gândul acelor hârtii îi obsedă și o spuse lui Raimond și Jan Bart.

Cu mâini tremurând de înfrigurare desfăcu pachetul prins cu curele pe piept și 'și poate oricine închipui înmărmurirea lor când descoperiră în pânza în care era înfășurat titluri de rentă franceze și engleze. Într'o clipă își deteră seama că era vorba de o sumă enormă, câteva milioane.

— Milioane ! exclamă Raimond. Or fi aparținând acestui om ?

— Probabil, zise Marius, că omul mascat știa că avea asupră-i această sumă și l-a ucis pentru ca apoi profitând de faptul că l-am lăsat aci sau l'am îngropat, să se reîntoarcă ceva mai târziu și să ia aceste hârtii.

— Așa trebue să fie, zise Raimond, căci banditul a tras în piept și și-a închipuit desigur, că l-a omorît pe loc.

Canezul obiectă :

Oricum ar fi, ce facem acum cu aceste hârtii, cui ? Care e familia acestui om. Trebue să-l căutăm.

ră prin haine și găsiră în buzunare toate hârtanuelo le luase dela don Esteban. Astfel, cerbanii aparțineau unei oarecare senorite nu-